

MIĘDZYNARODOWY STANDARD SPRAWOZDAWCZOŚCI FINANSOWEJ 4

Umowy ubezpieczeniowe

CEL

- 1 Celem niniejszego MSSF jest uszczegółowienie sprawozdawczości finansowej dotyczącej *umów ubezpieczenia* przez każdą jednostkę gospodarczą, która wystawia takie umowy (zwaną w niniejszym MSSF *ubezpieczycielem*) do czasu, gdy Rada zakończy drugą fazę projektu dotyczącego umów ubezpieczenia. W szczególności niniejszy MSSF wymaga:
 - a) wprowadzenia w ograniczonym zakresie ulepszeń do zasad rachunkowości stosowanych przez ubezpieczycieli w odniesieniu do umów ubezpieczenia;
 - b) ujawniania informacji, które wyjaśniają oraz określają kwoty przedstawione w sprawozdaniach finansowych wynikające z umów ubezpieczenia oraz pomagają korzystającym ze sprawozdań w zrozumieniu kwot, terminu oraz niepewności przyszłych przepływów środków pieniężnych wynikających z umów ubezpieczenia.

ZAKRES

- 2 Jednostka gospodarcza stosuje niniejszy MSSF do:
 - a) wystawianych umów ubezpieczenia (łącznie z *umowami reasekuracji*) oraz posiadanych umów reasekuracji;
 - b) instrumentów finansowych wystawianych przez jednostkę gospodarczą zawierających *uznaniowe udziały w zyskach* (zob. paragraf 35). MSSF 7 *Instrumenty finansowe: ujawnianie informacji* wymaga ujawniania informacji o instrumentach finansowych, w tym o instrumentach zawierających takie cechy.
- 3 Niniejszy MSSF nie odnosi się do innych aspektów zasad rachunkowości ubezpieczycieli, takich jak np. zasady dotyczące aktywów finansowych posiadanych przez ubezpieczycieli oraz zobowiązań finansowych wystawianych przez ubezpieczycieli (zob. MSR 32 *Instrumenty finansowe: prezentacja*, MSSF 7 i MSSF *Instrumenty finansowe*), z wyjątkiem zapisów w następujących paragrafach:
 - a) paragraf 20 A pozwala ubezpieczycielom, którzy spełniają określone kryteria, na czasowe zwolnienie z MSSF 9;
 - b) paragraf 35B pozwala ubezpieczycielom na stosowanie metody nakładania (*overlay approach*) do wyznaczonych aktywów finansowych; oraz
 - c) paragraf 45 pozwala ubezpieczycielom na przekwalifikowanie w określonych okolicznościach niektórych lub wszystkich ich aktywów finansowych, tak by aktywa te były wyceniane według wartości godziwej przez wynik finansowy.
- 4 Jednostka nie stosuje niniejszego MSSF w odniesieniu do:
 - a) gwarancji na produkt wydanej bezpośrednio przez producenta, handlowca lub detalistę (zob. MSR 18 *Przychody* oraz MSR 37 *Rezerwy, zobowiązania warunkowe i aktywa warunkowe*);

- b) aktywów oraz zobowiązań pracodawcy w ramach programów świadczeń pracowniczych (zob. MSR 19 *Świadczenia pracownicze* oraz MSSF 2 *Płatności w formie akcji*) oraz zobowiązań dotyczących świadczeń emerytalnych raportowanych przez określone programy świadczeń emerytalnych (zob. MSR 26 *Rachunkowość i sprawozdawczość programów świadczeń emerytalnych*);
 - c) praw lub zobowiązań wynikających z umowy, zależnych od przyszłego użytkowania, lub prawa do użytkowania, pozycji niefinansowych (np. niektórych opłat licencyjnych, tantiem, zmiennych opłat leasingowych oraz podobnych pozycji), jak również gwarantowanej wartości końcowej leasingobiorcy wbudowanej w leasing (zob. MSSF 16 *Leasing*, MSSF 15 *Przychody z umów z klientami* oraz MSR 38 *Aktywa niematerialne*);
 - d) umów gwarancji finansowej, chyba że wystawca uprzednio wyraźnie podkreślił, że uważa takie umowy za umowy ubezpieczeniowe i zastosował rachunkowość mającą zastosowanie do umów ubezpieczeniowych, w którym to przypadku może on podjąć decyzję o stosowaniu do tego rodzaju umów gwarancji finansowej albo postanowień MSR 32, MSSF 7 i MSSF 9 albo postanowień niniejszego standardu. Wystawca może podjąć taką decyzję oddzielnie dla każdej umowy, z tym że wybór dokonany dla danej umowy jest nieodwołalny;
 - e) świadczeń warunkowych płatnych lub należnych w związku z połączeniem jednostek gospodarczych (zob. MSSF 3 *Połączenia jednostek gospodarczych*);
 - f) *Bezpośrednich umów ubezpieczeniowych* będących w posiadaniu jednostki gospodarczej (tzn. bezpośrednich umów ubezpieczeniowych, w myśl których jednostka gospodarcza jest *ubezpieczonym*). Jednak *cedent* powinien stosować niniejszy MSSF do posiadanych umów reasekuracyjnych.
- 5 Dla ułatwienia stosowania standardu niniejszy MSSF określa każdą jednostkę, która wystawia umowę ubezpieczeniową, jako ubezpieczyciela, bez względu na to, czy jednostka ta jest uznawana za ubezpieczyciela w świetle prawa lub przez organy nadzorcze. Wszystkie odniesienia do ubezpieczyciela w paragrafach 3 lit. a)–b), 20 A–20Q, 35B–35N, 39B–39M i 46–49 należy rozumieć jako odniesienia również do emitenta instrumentu finansowego zawierającego udział uznaniowy w zyskach.
- 6 Umowa reasekuracyjna stanowi rodzaj umowy ubezpieczeniowej. W związku z tym wszystkie odniesienia MSSF 4 do umów ubezpieczenia stosują się również do umów reasekuracyjnych.

Wbudowane instrumenty pochodne

- 7 MSSF 9 wymaga, aby jednostka oddzieliła niektóre wbudowane instrumenty pochodne od umowy zasadniczej, wyceniła je w *wartości godziwej* i uwzględniła zmiany ich wartości godziwej w wyniku finansowym. MSSF 9 ma zastosowanie do instrumentów pochodnych wbudowanych w umowę ubezpieczeniową, o ile wbudowany instrument pochodny sam nie jest umową ubezpieczeniową.

- 8 W ramach wyjątku od wymogów MSSF 9, ubezpieczyciel nie musi oddzielać i wyceniać w wartości godziwej opcji ubezpieczonego dotyczącej odstąpienia od umowy ubezpieczeniowej za stałą kwotę (lub za kwotę określoną w oparciu o kwotę stałą i stopę procentową), nawet wówczas, gdy cena wykonania opcji różni się od wartości bilansowej *zobowiązania ubezpieczeniowego*. Wymogi MSSF 9 stosuje się jednak do opcji sprzedaży lub opcji wykupu przez posiadacza (ang. *cash surrender option*) wbudowanych w umowę ubezpieczeniową, jeżeli wartość wykupu zmienia się wraz ze zmianą zmiennej finansowej (takiej jak cena lub indeks akcji lub towaru) albo zmiennej niefinansowej, która nie jest specyficzna dla którejkolwiek ze stron umowy. Ponadto wymogi te mają również zastosowanie wówczas, gdy możliwość skorzystania z opcji sprzedaży lub opcji wykupu przez posiadacza powstaje na skutek zmiany takiej zmiennej (np. można skorzystać z opcji sprzedaży, jeżeli indeks giełdowy osiągnie określony poziom).

- 9 Paragraf 8 stosuje się również do opcji odstąpienia od instrumentu finansowego zawierającego zapis o uznaniowym udziale w zyskach.

Wydzielenie składników depozytowych

- 10 Niektóre umowy ubezpieczeniowe zawierają zarówno składnik ubezpieczeniowy, jak i *składnik depozytowy*. W niektórych przypadkach ubezpieczyciel jest zobowiązany lub może *rozdzielić* składniki:

- a) rozdzielenie to jest wymagane, kiedy spełnione są jednocześnie następujące warunki:

(i) ubezpieczyciel może wycenić składnik depozytowy (łącznie z wszelkimi zawartymi w nim opcjami odstąpienia) oddzielnie (tzn. bez uwzględnienia składnika ubezpieczeniowego);

(ii) zasady rachunkowości ubezpieczyciela nie wymagają ujęcia przez niego wszystkich zobowiązań i praw wynikających ze składnika depozytowego;

- b) rozdzielenie jest dozwolone, lecz nie wymagane, jeżeli zakład ubezpieczeń może wycenić składnik depozytowy oddzielnie, jak w pkt a) (i), lecz jego zasady rachunkowości wymagają ujęcia wszystkich zobowiązań i praw wynikających ze składnika depozytowego, bez względu na podstawę użytą do wyceny tych praw i zobowiązań;

- c) rozdzielenie jest zabronione, jeżeli zakład ubezpieczeń nie może wycenić składnika depozytowego oddzielnie, jak w pkt a) (i).

- 11 Następujący przykład opisuje przypadek, w którym zasady rachunkowości stosowane przez ubezpieczyciela nie wymagają ujęcia przez niego wszystkich zobowiązań wynikających ze składnika depozytowego. Cedent otrzymuje od reasekuratora środki z tytułu udziału *reasekuratora* w szkodach, lecz umowa zobowiązuje cedenta do zwrotu tych środków w następnych latach. Zobowiązanie to wynika ze składnika depozytowego. Jeżeli zasady rachunkowości cedenta pozwalają mu jednak na ujęcie odszkodowania jako dochodu, bez ujęcia wynikającego stąd zobowiązania, wówczas wydzielenie jest wymagane.

- 12 Aby rozdzielić umowę, ubezpieczyciel:
- a) stosuje niniejszy standard w odniesieniu do składnika ubezpieczeniowego;
 - b) stosuje MSSF 9 do składnika depozytowego.

UJMOWANIE I WYCENA

Tymczasowe zwolnienie z innych standardów MSSF

- 13 Paragrafy 10–12 MSR 8 *Zasady (polityka) rachunkowości, zmiany wartości szacunkowych i korygowanie błędów* wyszczególniają kryteria, które jednostka gospodarcza powinna stosować przy opracowywaniu zasad rachunkowości, jeżeli żaden standard MSSF nie ma zastosowania do danej pozycji. Jednak MSSF 4 zwalnia ubezpieczyciela ze stosowania tych kryteriów w stosunku do zasad rachunkowości w zakresie:
- a) umów ubezpieczenia, które wystawia (łącznie ze stosownymi kosztami akwizycji oraz wartościami niematerialnymi, takimi jak te opisane w paragrafach 31 i 32); oraz
 - b) umów reasekuracyjnych będących w jego posiadaniu.
- 14 Niniejszy MSSF nie zwalnia jednak ubezpieczyciela z niektórych konsekwencji zastosowania kryteriów przedstawionych w paragrafach 10–12 MSR 8. W szczególności ubezpieczyciel:
- a) nie ujmuje jako zobowiązania wszelkich rezerw na potencjalne przyszłe szkody, jeżeli szkody te wynikają z umów ubezpieczenia, nieistniejących w końcu okresu sprawozdawczego (np. rezerwy katastroficzne i rezerwy na wyrównanie szkodowości);
 - b) przeprowadza *test wystarczalności zobowiązań* opisany w paragrafach 15–19;
 - c) usuwa zobowiązanie ubezpieczeniowe (lub część zobowiązania ubezpieczeniowego) ze sprawozdania z sytuacji finansowej tylko i wyłącznie wtedy, gdy wygasło, tzn. kiedy zobowiązanie wymienione w umowie zostaje wykonane, unieważnione bądź wygasa;
 - d) nie kompensuje:
 - (i) zobowiązań ubezpieczeniowych powiązanymi *aktywami reasekuracyjnymi*; lub
 - (ii) kosztów i przychodów z umów ubezpieczenia przychodami lub kosztami z powiązanych umów reasekuracyjnych;
 - e) rozważa, czy aktywa reasekuracyjne utraciły wartość (zob. paragraf 20).

Test wystarczalności zobowiązań

- 15 Ubezpieczyciel, korzystając z aktualnych oszacowań przyszłych przepływów środków pieniężnych wynikających z umów ubezpieczenia, ocenia w końcu każdego okresu sprawozdawczego, czy ujęte przez niego zobowiązania są wystarczalne. Jeżeli ocena wykaże, iż wartość bilansowa zobowiązań ubezpieczeniowych (pomniejszona o odpowiednie odroczone koszty akwizycji oraz stosowne wartości niematerialne i prawne, jak np. omówione w paragrafach 31 i 32) jest niewystarczalna w stosunku do oszacowanych, przyszłych przepływów środków pieniężnych, wówczas całą różnicę ujmuje się w sprawozdaniu z całkowitych dochodów.

- 16 Jeżeli ubezpieczyciel stosuje test wystarczalności zobowiązań spełniający określone wymogi minimalne, to niniejszy MSSF nie nakłada żadnych dalszych wymogów. Minimalne wymogi są następujące:
- a) test uwzględnia aktualne oszacowania wszystkich wynikających z umowy przepływów środków pieniężnych oraz powiązanych z nimi przepływów środków pieniężnych, takich jak koszty likwidacji szkód oraz przepływy środków pieniężnych wynikające z wbudowanych opcji i gwarancji;
 - b) jeżeli test wykazuje, że zobowiązanie jest niewystarczające, wówczas cały niedobór ujmuje się w sprawozdaniu z całkowitych dochodów.
- 17 Jeżeli zasady rachunkowości stosowane przez ubezpieczyciela nie wymagają przeprowadzenia testu wystarczalności zobowiązań spełniającego minimalne wymogi paragrafu 16, wówczas ubezpieczyciel:
- a) określa aktualną wartość bilansową odpowiednich zobowiązań ubezpieczeniowych ⁽¹⁾, pomniejszoną o wartość bilansową:
 - (i) wszelkich powiązanych odroczonej kosztów akwizycji; oraz
 - (ii) wszelkich powiązanych wartości niematerialnych i prawnych, jak np. wartości nabyte w wyniku połączenia jednostek gospodarczych lub przeniesienia własności portfela (zob. paragrafy 31 i 32). Jednak nie uwzględnia się powiązanych aktywów reasekuracyjnych, ponieważ ubezpieczyciel ujmuje je oddzielnie (zob. paragraf 20);
 - b) określa, czy kwota omówiona w pkt a) jest mniejsza od wartości bilansowej, która byłaby wymagana, gdyby stosowne zobowiązania ubezpieczeniowe wchodziły w zakres MSR 37. Jeżeli jest mniejsza, wówczas ubezpieczyciel ujmuje całą różnicę w sprawozdaniu z całkowitych dochodów, pomniejszając wartość bilansową odpowiednich odroczonej kosztów akwizycji lub wartości niematerialnych i prawnych, bądź też zwiększając wartość bilansową odpowiednich zobowiązań ubezpieczeniowych.
- 18 Jeżeli przeprowadzany przez ubezpieczyciela test wystarczalności zobowiązań spełnia minimalne wymogi określone w paragrafie 16, to jest stosowany na poziomie agregacji określonym w tym teście. Jeżeli zaś test wystarczalności zobowiązań nie spełnia tych wymogów, wówczas porównanie omówione w paragrafie 17 przeprowadza się na poziomie portfela umów, które podlegają podobnym ryzykom i są zarządzane wspólnie jako jeden portfel.
- 19 Kwota opisana w paragrafie 17 b) (tzn. wynik zastosowania MSR 37) powinna odzwierciedlać przyszłe marże inwestycyjne (zob. paragrafy 27–29) tylko i wyłącznie wtedy, gdy kwota opisana w paragrafie 17 a) również odzwierciedla te marże.
- Utrata wartości aktywów reasekuracyjnych*
- 20 Jeżeli aktywa reasekuracyjne cedenta utracą wartość, cedent odpowiednio zmniejsza ich wartość bilansową i ujmuje odpis z tytułu utraty wartości w sprawozdaniu z całkowitych dochodów. Aktywa reasekuracyjne tracą wartość tylko i wyłącznie wtedy, gdy:

⁽¹⁾ Odpowiednie zobowiązania ubezpieczeniowe (oraz powiązane odroczone koszty akwizycji i wartości niematerialne i prawne) w odniesieniu do których zasady rachunkowości ubezpieczyciela nie wymagają testu wystarczalności zobowiązań spełniającego wymogi minimalne określone w paragrafie 16.

- a) istnieje obiektywny dowód, że w wyniku zdarzenia, które zaistniało po początkowym ujęciu aktywów reasekuracyjnych, cedent może nie otrzymać wszystkich należnych kwot w myśl warunków umowy; oraz
- b) zdarzenie to ma możliwy do wiarygodnego wycenienia wpływ na kwoty, które cedent otrzyma od reasekuratora.

Tymczasowe zwolnienie z MSSF 9

20A MSSF 9 dotyczy rachunkowości dotyczącej instrumentów finansowych i ma zastosowanie do rocznych okresów rozpoczynających się dnia 1 stycznia 2018 r. lub później. W przypadku ubezpieczycieli, którzy spełniają kryteria określone w paragrafie 20B, niniejszy MSSF przewiduje jednak tymczasowe zwolnienie pozwalające na stosowanie przez ubezpieczyciela MSR 39 *Instrumenty finansowe: ujmowanie i wycena* zamiast MSSF 9 w odniesieniu do rocznych okresów rozpoczynających się przed dniem 1 stycznia 2023 r., ale nie zobowiązujące do tego. Ubezpieczyciel stosujący tymczasowe zwolnienie z MSSF 9:

- a) stosuje wymogi określone w MSSF 9, które są konieczne, aby ujawnić informacje wymagane w paragrafach 39B–39J niniejszego MSSF; oraz
- b) stosuje wszystkie pozostałe MSSF mające zastosowanie w odniesieniu do swoich instrumentów finansowych, z wyjątkiem zapisów w paragrafach 20 A–20Q, 39B–39J i 46–47 niniejszego MSSF.

Ubezpieczyciel może stosować tymczasowe zwolnienie z MSSF 9, wyłącznie jeżeli:

- a) nie stosował wcześniej żadnej wersji MSSF 9 ⁽¹⁾, innej niż tylko wymogi dotyczące prezentacji zysków i strat z tytułu zobowiązań finansowych wyznaczonych do wyceny według wartości godziwej przez wynik finansowy w paragrafach 5.7.1 lit. c), 5.7.7–5.7.9, 7.2.14 i B5.7.5–B5.7.20 MSSF 9; oraz
- b) jego działalność jest związana głównie z ubezpieczeniami, jak opisano w paragrafie 20D, według stanu na roczny dzień sprawozdawczy za okres bezpośrednio poprzedzający dzień 1 kwietnia 2016 r. lub na kolejny roczny dzień sprawozdawczy, jak określono w paragrafie 20G.

20C Ubezpieczyciel stosujący tymczasowe zwolnienie z MSSF 9 może zdecydować się na stosowanie tylko wymogów dotyczących prezentacji zysków i strat z tytułu zobowiązań finansowych wyznaczonych do wyceny według wartości godziwej przez wynik finansowy w paragrafach 5.7.1 lit. c), 5.7.7–5.7.9, 7.2.14 i B5.7.5–B5.7.20 MSSF 9. Jeżeli ubezpieczyciel decyduje się stosować te wymogi, stosuje on odpowiednie przepisy przejściowe określone w MSSF 9, ujawnia fakt, że zastosował te wymogi oraz regularnie ujawnia odpowiednie informacje określone w paragrafach 10–11 MSSF 7 (zmienionego przez MSSF 9 (2010 r.)).

⁽¹⁾ Rada opublikowała kolejne wersje MSSF 9 w latach 2009, 2010, 2013 i 2014.

20D Działalność ubezpieczyciela jest związana głównie z ubezpieczeniami, wyłącznie jeżeli:

- a) wartość bilansowa jego zobowiązań wynikających z umów objętych zakresem stosowania niniejszego MSSF, co obejmuje również wszelkie wydzielone składniki depozytowe lub wbudowane instrumenty pochodne z umów ubezpieczeniowych, w odniesieniu do których zastosowanie mają paragrafy 7–12 niniejszego standardu, jest znacząca w porównaniu z łączną wartością bilansową wszystkich jego zobowiązań; oraz
- b) odsetek łącznej wartości bilansowej jego zobowiązań związanych z ubezpieczeniami (zob. paragraf 20E) w stosunku do łącznej wartości bilansowej wszystkich jego zobowiązań jest:
 - (i) wyższy niż 90 proc.; lub
 - (ii) niższy niż 90 proc., ale wyższy niż 80 proc., a ubezpieczyciel nie prowadzi znaczącej działalności niezwiązanej z ubezpieczeniami (zob. paragraf 20F).

20E Do celów stosowania paragrafu 20D lit. b) zobowiązania związane z ubezpieczeniami obejmują:

- a) zobowiązania wynikające z umów objętych zakresem stosowania niniejszego MSSF, jak określono w paragrafie 20D lit. a);
- b) zobowiązania wynikające z umów inwestycyjnych niebędących instrumentami pochodnymi wycenione według wartości godziwej przez wynik finansowy z zastosowaniem MSR 39 (w tym te wyznaczone do wyceny według wartości godziwej przez wynik finansowy, do których ubezpieczyciel stosuje wymogi określone w MSSF 9 w odniesieniu do prezentowania zysków i strat (zob. paragraf 20B lit. a) i paragraf 20C)); oraz
- c) zobowiązania wynikające z faktu, że ubezpieczyciel emituje lub wypełnia obowiązki wynikające z umów, o których mowa w lit. a) i b). Przykłady takich zobowiązań obejmują: instrumenty pochodne wykorzystywane do ograniczania ryzyka wynikającego z tych umów i z aktywów zabezpieczających te umowy, odpowiednie zobowiązania podatkowe, takie jak rezerwy z tytułu odroczonego podatku dochodowego na dodatnie różnice przejściowe dotyczące zobowiązań wynikających z tych umów, oraz wyemitowane instrumenty dłużne włączone do kapitału regulacyjnego ubezpieczyciela.

20F Podczas przeprowadzania oceny, czy prowadzi znaczącą działalność niezwiązaną z ubezpieczeniami do celów paragrafu 20D lit. b) ppkt (ii), ubezpieczyciel bierze pod uwagę:

- a) wyłącznie działalność, w związku z którą może uzyskiwać przychody i ponosić koszty; oraz
- b) wskaźniki ilościowe lub jakościowe, w tym informacje dostępne publicznie, takie jak klasyfikacja przemysłowa, którą użytkownicy sprawozdań finansowych stosują do ubezpieczyciela.

20G Paragraf 20B lit. b) wymaga od jednostki przeprowadzenia oceny, czy kwalifikuje się ona do tymczasowego zwolnienia z MSSF 9 w rocznym dniu sprawozdawczym za okres bezpośrednio poprzedzający dzień 1 kwietnia 2016 r. Po tej dacie:

- a) jednostka, która wcześniej kwalifikowała się do tymczasowego zwolnienia z MSSF 9, ponownie ocenia, czy jej działalność jest związana głównie z ubezpieczeniami w kolejnym rocznym dniu sprawozdawczym, wyłącznie jeżeli zmiana działalności jednostki nastąpiła, jak określono w paragrafach 20H–20I, w trakcie okresu rocznego, który zakończył się w tym dniu;

- b) jednostka, która wcześniej nie kwalifikowała się do tymczasowego zwolnienia z MSSF 9, może ponownie ocenić, czy jej działalność jest związana głównie z ubezpieczeniami w kolejnym rocznym dniu sprawozdawczym przed dniem 31 grudnia 2018 r., wyłącznie jeżeli zmiana działalności jednostki nastąpiła, jak określono w paragrafach 20H-20I, w trakcie okresu rocznego, który zakończył się w tym dniu.

20H Do celów stosowania paragrafu 20G zmianą działalności jednostki jest zmiana, która:

- a) zostaje wprowadzona przez kierownictwo wyższego szczebla danej jednostki w wyniku zmian zewnętrznych lub wewnętrznych;
- b) jest istotna dla działalności jednostki; oraz
- c) można ją wykazać stronom trzecim.

Taka zmiana ma zatem miejsce tylko wtedy, gdy jednostka rozpoczyna lub kończy prowadzenie dowolnej działalności, która jest istotna dla jej ogólnej działalności, lub znacząco zmienia zakres swojej działalności; na przykład, kiedy jednostka nabyła lub sprzedała jedną z linii biznesowych lub zakończyła prowadzenie jednej z linii biznesowych.

20I Przewiduje się, że do zmiany działalności jednostki określonej w paragrafie 20H dochodzi bardzo rzadko. Poniższe zmiany nie stanowią zmiany działalności jednostki do celów stosowania paragrafu 20G:

- a) zmiana struktury finansowania jednostki, która to zmiana sama w sobie nie ma wpływu na działalność, w związku z którą jednostka uzyskuje przychody i ponosi koszty;
- b) jednostka planuje sprzedać linię biznesową, nawet jeżeli aktywa i zobowiązania zostały zaklasyfikowane jako przeznaczone do sprzedaży z zastosowaniem MSSF 5 *Aktywa trwale przeznaczone do sprzedaży oraz działalność zaniechana*. Plan sprzedaży linii biznesowej może zmienić działalność jednostki i stanowić podstawę do ponownej oceny w przyszłości, ale musi również wpływać na zobowiązania ujęte w sprawozdaniu z sytuacji finansowej.

20J Jeżeli w wyniku przeprowadzenia ponownej oceny jednostka nie kwalifikuje się już do tymczasowego zwolnienia z MSSF 9 (zob. paragraf 20G lit. a), jednostka może stosować tymczasowe zwolnienie z MSSF 9 tylko do końca okresu rocznego, który rozpoczął się bezpośrednio po dokonaniu ponownej oceny. Jednostka musi jednak stosować MSSF 9 w odniesieniu do rocznych okresów rozpoczynających się dnia 1 stycznia 2023 r. lub później. Na przykład, jeżeli jednostka stwierdzi zgodnie z paragrafem 20G lit. a), że nie kwalifikuje się już do tymczasowego zwolnienia z MSSF 9 w dniu 31 grudnia 2018 r. (koniec okresu rocznego), może ona nadal stosować tymczasowe zwolnienie z MSSF 9 jedynie do dnia 31 grudnia 2019 r.

- 20K Ubezpieczyciel, który wcześniej zdecydował się na stosowanie tymczasowego zwolnienia z MSSF 9, może na początku każdego kolejnego okresu rocznego nieodwołalnie zdecydować o stosowaniu MSSF 9.

Jednostka stosująca MSSF po raz pierwszy

- 20L Jednostka stosująca MSSF po raz pierwszy, zgodnie z definicją w MSSF 1 *Zastosowanie Międzynarodowych Standardów Sprawozdawczości Finansowej po raz pierwszy*, może stosować tymczasowe zwolnienie z MSSF 9 określone w paragrafie 20 A, wyłącznie jeżeli spełnia ona kryteria określone w paragrafie 20B. Podczas stosowania paragrafu 20B lit. b) jednostka stosująca MSSF po raz pierwszy stosuje wartości bilansowe wyznaczone z zastosowaniem MSSF na dzień określony w tym paragrafie.

- 20M MSSF 1 zawiera wymogi i zwolnienia mające zastosowanie do jednostki stosującej MSSF po raz pierwszy. Te wymogi i zwolnienia (na przykład paragrafy D16–D17 MSSF 1) nie zmieniają wymogów określonych w paragrafach 20 A–20Q i 39B–39J niniejszego MSSF. Na przykład wymogi i zwolnienia określone w MSSF 1 nie zmieniają wymogu, zgodnie z którym jednostka stosująca MSSF po raz pierwszy musi spełniać kryteria określone w ust. 20L, aby móc stosować tymczasowe zwolnienie z MSSF 9.

- 20N Jednostka stosująca MSSF po raz pierwszy, która ujawnia informacje wymagane w paragrafach 39B–39J, stosuje określone w MSSF 1 wymogi i zwolnienia, które są istotne dla przeprowadzenia ocen wymaganych w odniesieniu do tego ujawniania informacji.

Tymczasowe zwolnienie z konkretnych wymogów określonych w MSR 28

- 20O Paragrafy 35–36 MSR 28 *Inwestycje w jednostkach stowarzyszonych i wspólnych przedsięwzięciach* zobowiązują jednostkę do stosowania jednolitych zasad rachunkowości przy stosowaniu metody praw własności. Niemniej w odniesieniu do okresów rozpoczynających się przed dniem 1 stycznia 2023 r. jednostka może, ale nie musi utrzymać odpowiednie zasady rachunkowości stosowane przez jednostkę stowarzyszoną lub wspólne przedsięwzięcie, w następujący sposób:

- a) jednostka stosuje MSSF 9, ale jednostka stowarzyszona lub wspólne przedsięwzięcie stosują tymczasowe zwolnienie z MSSF 9; lub
- b) jednostka stosuje tymczasowe zwolnienie z MSSF 9, ale jednostka stowarzyszona lub wspólne przedsięwzięcie stosują MSSF 9.

- 20P Jeżeli jednostka stosuje metodę praw własności do ujmowania swoich inwestycji w jednostce stowarzyszonej lub wspólnym przedsięwzięciu, wówczas:

- a) jeśli wcześniej stosowano MSSF 9 w sprawozdaniach finansowych wykorzystywanych do stosowania metody praw własności w odniesieniu do tej jednostki stowarzyszonej lub tego wspólnego przedsięwzięcia (po uwzględnieniu wszelkich zmian wprowadzonych przez jednostkę), nadal stosuje ona MSSF 9;
- b) jeśli wcześniej stosowano tymczasowe zwolnienie z MSSF 9 w sprawozdaniach finansowych wykorzystywanych do stosowania metody praw własności w odniesieniu do tej jednostki stowarzyszonej lub tego wspólnego przedsięwzięcia (po uwzględnieniu wszelkich zmian wprowadzonych przez jednostkę), może ona rozpocząć stosowanie MSSF 9.

- 20Q Jednostka może stosować paragrafy 20O i 20P lit. b) odrębnie dla każdej jednostki stowarzyszonej lub wspólnego przedsięwzięcia.

Zmiany w podstawie określenia przepływów pieniężnych wynikających z umowy w wyniku reformy wskaźnika referencyjnego stopy procentowej

- 20R Ubezpieczyciel, który stosuje tymczasowe zwolnienie ze stosowania MSSF 9, stosuje wymogi określone w paragrafach 5.4.6–5.4.9 MSSF 9 w odniesieniu do składnika aktywów finansowych lub zobowiązania finansowego wtedy i tylko wtedy, gdy podstawa określenia wynikających z umowy przepływów pieniężnych dla tego składnika aktywów finansowych lub zobowiązania finansowego ulega zmianie w wyniku reformy wskaźnika referencyjnego stopy procentowej. Do tego celu termin „reforma wskaźnika referencyjnego stopy procentowej” odnosi się do obejmującej cały rynek reformy wskaźnika referencyjnego stopy procentowej zgodnie z opisem w paragrafie 102B MSR 39.
- 20S Do celów stosowania paragrafów 5.4.6–5.4.9 stanowiących zmiany MSSF 9, odniesienia do paragrafu B5.4.5 MSSF 9 traktuje się jako odniesienia do paragrafu OS7 MSR 39. Odniesienia do paragrafów 5.4.3 i B5.4.6 MSSF 9 traktuje się jako odniesienia do paragrafu OS8 MSR 39.

Zmiany zasad (polityki) rachunkowości

- 21 Paragrafy 22–30 mają zastosowanie zarówno do zmian dokonywanych przez ubezpieczyciela, który już stosuje MSSF, jak i do zmian dokonywanych przez ubezpieczyciela stosującego MSSF po raz pierwszy.
- 22 Ubezpieczyciel może zmienić zasady rachunkowości dla umów ubezpieczenia tylko i wyłącznie wtedy, gdy zmiana spowoduje, że sprawozdania finansowe będą bardziej przydatne przy podejmowaniu decyzji gospodarczych przez osoby korzystające z nich i nie mniej wiarygodne (pewne), albo też bardziej wiarygodne (pewne) i nie mniej przydatne do tych potrzeb. Ubezpieczyciel ocenia poziom przydatności i wiarygodności według kryteriów przedstawionych w MSR 8.
- 23 Uzasadniając zmianę zasad rachunkowości dla umów ubezpieczenia, ubezpieczyciel wykazuje, że zmiana taka powoduje, iż sprawozdania finansowe w większym stopniu spełniają kryteria zawarte w MSR 8, jednak zmiany nie muszą prowadzić do uzyskania pełnej zgodności z tymi kryteriami. Poniżej omówione zostały następujące kwestie szczegółowe:

- a) aktualne stopy procentowe (paragraf 24);
- b) kontynuacja istniejących praktyk (paragraf 25);
- c) zasada ostrożnej wyceny (paragraf 26);
- d) przysze marże inwestycyjne (paragrafy 27–29); oraz
- e) praktyka *shadow accounting* (paragraf 30).

Aktualne stopy procentowe

- 24 Zezwala się, lecz nie wymaga, aby ubezpieczyciel zmienił zasady rachunkowości tak, aby mógł aktualizować wycenę wybranych zobowiązań ubezpieczeniowych⁽¹⁾ w celu odzwierciedlenia aktualnych rynkowych stóp procentowych i dokonać ujęcia zmian stanu tych zobowiązań w sprawozdaniu z całkowitych dochodów. Jednocześnie może także wprowadzić zasady rachunkowości, które wymagać będą stosowania innych aktualnych szacunków i założeń

⁽¹⁾ W tym paragrafie zobowiązania ubezpieczeniowe obejmują stosowne odroczone koszty akwizycji oraz stosowne wartości niematerialne, takie jak omówione w paragrafach 31 i 32.

w odniesieniu do wybranych zobowiązań. Możliwość wyboru zapewniona w niniejszym paragrafie pozwala ubezpieczycielowi na zmianę zasad rachunkowości w odniesieniu do wybranych zobowiązań, bez konieczności spójnego zastosowania tych zasad do pozostałych zobowiązań, co byłoby wymagane przez MSR 8. Jeżeli ubezpieczyciel wskazuje zobowiązania podlegające temu wyborowi, to kontynuuje stosowanie aktualnych rynkowych stóp procentowych (oraz, jeżeli to stosowne, innych szacunków i założeń rynkowych) w sposób spójny we wszystkich okresach, w odniesieniu do tych zobowiązań, aż do czasu ich wygaśnięcia.

Kontynuacja istniejących praktyk

25 Ubezpieczyciel może kontynuować stosowanie następujących praktyk, lecz wprowadzenie którejkolwiek z nich jest sprzeczne z paragrafem 22:

- a) wycena zobowiązań ubezpieczeniowych bez zastosowania dyskonta;
- b) wycena wynikających z umowy praw do przyszłych opłat za zarządzanie inwestycjami w wysokości, która przekracza ich wartość godziwą wynikającą z porównania z aktualnymi opłatami naliczanymi przez innych uczestników rynku za podobne usługi. Możliwe jest, iż na początku wartość godziwa tych praw wynikających z umowy jest równa poniesionym kosztom początkowym, chyba że przyszłe opłaty za zarządzanie inwestycjami oraz koszty pokrewne nie pokrywają się z porównywalnymi wielkościami rynkowymi;
- c) zastosowanie niejednorodnych zasad rachunkowości do umów ubezpieczenia (oraz odpowiednich odroczonej kosztów akwizycji oraz wartości niematerialnych i prawnych, jeżeli istnieją) jednostek zależnych, z wyjątkiem sytuacji dopuszczalnej opisanej w paragrafie 24. Jeżeli zasady rachunkowości nie będą jednolite, ubezpieczyciel może je zmienić, o ile zmiana ta nie spowoduje większego ich zróżnicowania, a zasady zgodne będą z innymi wymogami nałożonymi przez niniejszy MSSF.

Zasady ostrożnej wyceny

26 Ubezpieczyciel nie musi zmieniać zasad rachunkowości w odniesieniu do umów ubezpieczenia, aby wyeliminować nadmierną ostrożność. Jednakże jeżeli ubezpieczyciel już wycenia swoje umowy ubezpieczeniowe z zastosowaniem dostatecznej ostrożności, to nie może wprowadzać dodatkowych elementów zwiększających jej poziom.

Przyszłe marże inwestycyjne

27 Ubezpieczyciel nie musi zmieniać zasad rachunkowości w odniesieniu do umów ubezpieczenia, aby wyeliminować przyszłe marże inwestycyjne. Jednakże, o ile nie zostanie udowodnione inaczej, sprawozdania finansowe ubezpieczyciela staną się mniej przydatne i wiarygodne, gdy wprowadzi on zasady rachunkowości odzwierciedlające przyszłe marże inwestycyjne przy wycenie umów ubezpieczenia, chyba że marże te mają wpływ na płatności wynikające z umowy. Poniżej przedstawiono dwa przykłady zasad rachunkowości odzwierciedlających te marże:

- a) zastosowanie stopy dyskontowej, która odzwierciedla szacunkowy zwrot z aktywów ubezpieczyciela; lub
- b) prognozowanie zwrotów z aktywów przy użyciu szacunkowej stopy zwrotu, dyskontowanie tych zwrotów przy użyciu innej stopy i ujęcie wyniku w wycenie zobowiązań.

28 Ubezpieczyciel może podważyć opisane w paragrafie 27 domniemanie tylko i wyłącznie wtedy, gdy pozostałe elementy zmian w zasadach rachunkowości zwiększają w dostatecznym stopniu przydatność i wiarygodność jego sprawozdań finansowych, co pozwala zrównoważyć zmniejszenie przydatności i wiarygodności spowodowane włączeniem przyszłych marż inwestycyjnych. Na przykład, założmy że istniejące zasady rachunkowości stosowane przez ubezpieczyciela w odniesieniu do umów ubezpieczenia są oparte na przesadnie ostrożnych ustalonych z góry założeniach i uwzględniają określoną przez regulatora, bez bezpośredniego odniesienia do warunków rynkowych, stopę dyskontową oraz pomijają niektóre wbudowane opcje i gwarancje. Ubezpieczyciel mógłby uczynić sprawozdania finansowe bardziej przydatnymi i nie mniej wiarygodnymi poprzez przyjęcie wszechstronnych, szeroko stosowanych i zorientowanych na inwestora zasad rachunkowości, obejmujących:

- a) aktualne szacunki i założenia;
- b) racjonalną (lecz nie nazbyt ostrożną) korektę odzwierciedlającą ryzyko i niepewność;
- c) wyceny, które odzwierciedlają zarówno wartość wewnętrzną, jak i wartość czasową wbudowanych opcji i gwarancji; oraz
- d) aktualną rynkową stopę dyskontową, nawet wówczas, gdy stopa dyskontowa odzwierciedla szacunkowy zwrot z aktywów ubezpieczyciela.

29 W przypadku niektórych metod wyceny do określenia bieżącej wartości przyszłej marży zysku stosuje się stopę dyskontową. Marża zostaje następnie przypisana do różnych okresów za pomocą określonego wzoru. W przypadku zastosowania powyższych metod stopa dyskontowa wywiera jedynie pośredni wpływ na wycenę zobowiązania. W szczególności zastosowanie mniej odpowiedniej stopy dyskontowej nie ma lub ma ograniczony wpływ na początkową wycenę zobowiązań. Jednakże w przypadku zastosowania innych metod stopa dyskontowa determinuje wycenę zobowiązań w sposób bezpośredni. W tym ostatnim przypadku wprowadzenie stopy dyskontowej opartej na zwrocie z aktywów ma znaczący wpływ i jest mało prawdopodobne, aby ubezpieczyciel mógł w takiej sytuacji podważyć założenie opisane w paragrafie 27.

Praktyka shadow accounting

30 W przypadku niektórych modeli rachunkowości zrealizowane zyski lub straty na aktywach ubezpieczyciela mają bezpośredni wpływ na wycenę niektórych, bądź wszystkich: a) zobowiązań ubezpieczeniowych; b) powiązanych odroczonej kosztów akwizycji; oraz c) powiązanych wartości niematerialnych i prawnych, takich jak opisane w paragrafach 31 i 32. Zezwala się, lecz nie wymaga, aby ubezpieczyciel zmienił swoje zasady rachunkowości w taki sposób, aby wykazane, ale niezrealizowane zyski lub straty z aktywów wpływały na wycenę w taki sam sposób jak zrealizowane zyski lub straty. Odnosną korektę dotyczącą stanu zobowiązań ubezpieczeniowych (lub odroczonej kosztów akwizycji albo wartości niematerialnych) ujmuje się jako inne całkowite dochody wtedy i tylko wtedy, gdy niezrealizowane zyski i straty zostały ujęte w innych całkowitych dochodach. Praktyka taka nazywana jest czasem *shadow accounting*.

Umowy ubezpieczeniowe nabyte w wyniku połączenia jednostek gospodarczych lub przeniesienia własności portfela

- 31 Aby spełnić wymogi MSSF 3, ubezpieczyciel w dniu nabycia wycenia w wartości godziwej zobowiązania ubezpieczeniowe oraz składniki aktywów ubezpieczeniowych przejętych w wyniku połączenia jednostek gospodarczych. Mimo to zezwala się, lecz nie wymaga, aby ubezpieczyciel zastosował rozszerzoną prezentację dotyczącą rozbicia wartości godziwej nabytych umów ubezpieczenia na dwa składniki:
- a) zobowiązania wycenione zgodnie z zasadami rachunkowości ubezpieczyciela stosowanymi do umów ubezpieczenia, które wystawia; oraz
 - b) wartości niematerialne i prawne stanowiące różnicę pomiędzy: (i) wartością godziwą nabytych umownych praw ubezpieczeniowych i przyjętych zobowiązań ubezpieczeniowych; i (ii) kwotą opisaną w pkt a). Późniejsza wycena tego aktywu powinna być spójna z wyceną powiązanych z nim zobowiązań ubezpieczeniowych.
- 32 Ubezpieczyciel nabywający portfel umów ubezpieczenia może zastosować rozszerzoną prezentację opisaną w paragrafie 31.
- 33 Wartości niematerialne i prawne opisane w paragrafach 31 i 32 są wyłączone z zakresu MSR 36 oraz MSR 38. Jednak MSR 36 oraz MSR 38 mają zastosowanie do list klientów oraz relacji z klientami odzwierciedlającymi oczekiwane przyszłe umowy, które nie stanowią części praw ubezpieczeniowych oraz zobowiązań ubezpieczeniowych wynikających z umowy, istniejących w dniu połączenia jednostek gospodarczych lub przeniesienia własności portfela.

Uznaniowe udziały w zyskach

Uznaniowe udziały w zyskach w umowach ubezpieczeniowych

- 34 Niektóre umowy ubezpieczeniowe zawierają uznaniowe udziały w zyskach, jak również *element gwarantowany*. Wystawca takiej umowy:
- a) może, lecz nie musi, ująć element gwarantowany oddzielnie od udziału uznaniowego. Jeżeli wystawca nie ujmie tych pozycji oddzielnie, wówczas całą umowę sklasyfikuje jako zobowiązanie. Jeżeli wystawca ujmuje te elementy oddzielnie, wówczas element gwarantowany sklasyfikuje jako zobowiązanie;
 - b) jeżeli ujmie udział uznaniowy oddzielnie od elementu gwarantowanego, klasyfikuje ten składnik jako zobowiązanie lub jako oddzielny składnik kapitału własnego. MSSF 4 nie precyzuje, w jaki sposób wystawca ma określić, czy składnik ten stanowi zobowiązanie czy kapitał własny. Wystawca może rozbić ten składnik na składnik zobowiązań i kapitału własnego, przy czym w odniesieniu do tego rozbicia stosuje spójne zasady rachunkowości. Wystawca nie klasyfikuje elementu uznaniowego umowy w kategorii pośredniej, która nie jest ani zobowiązaniem, ani kapitałem;

- c) może ująć wszystkie składki otrzymane jako przychód, bez oddzielania żadnej części, która odnosi się do składnika kapitału własnego. Wynikające stąd zmiany elementu gwarantowanego oraz części udziału uznaniowego ujętego jako zobowiązanie powinny zostać ujęte w sprawozdaniu z całkowitych dochodów. Jeżeli udział uznaniowy klasyfikowany jest w części lub całości w kapitale własnym, część zysku lub straty może zostać do niego przypisana (w taki sam sposób jak pewna część zysku lub straty może być klasyfikowana jako udział niekontrolujący). Wystawca powinien ująć część zysku lub straty, którą można przypisać do jakiegokolwiek udziału uznaniowego ujętego w kapitale własnym jako alokację zysku lub straty, a nie jako koszt lub przychód (zob. MSR 1 *Prezentacja sprawozdań finansowych*);
- d) jeżeli umowa zawiera wbudowany instrument pochodny objęty zakresem MSSF 9, stosuje MSSF 9 do tego wbudowanego instrumentu pochodnego;
- e) we wszystkich aspektach nieopisanych w paragrafach 14–20 oraz 34 a)–d) kontynuuje istniejące zasady rachunkowości w odniesieniu do takich umów, chyba że zmienia zasady w sposób zgodny z paragrafami 21–30.

Uznaniowe udziały w zyskach w instrumentach finansowych

35 Wymogi przedstawione w paragrafie 34 odnoszą się także do instrumentu finansowego zawierającego udziały uznaniowe. Ponadto:

- a) jeżeli wystawca klasyfikuje udział uznaniowy w całości jako zobowiązanie, to przeprowadza test wystarczalności zobowiązań zgodnie z zapisami paragrafów 15–19 w odniesieniu do całej umowy (tzn. zarówno do elementu gwarantowanego, jak i udziału uznaniowego). Wystawca nie musi ustalać kwoty, która wynikałaby z zastosowania MSSF 9 w odniesieniu do elementu gwarantowanego;
- b) jeżeli wystawca klasyfikuje udział uznaniowy w części lub całości jako osobny składnik kapitału własnego, to zobowiązanie ujęte w odniesieniu do całej umowy nie powinno być mniejsze niż kwota, która wynikałaby z zastosowania MSSF 9 w stosunku do elementu gwarantowanego. Kwota taka obejmuje wewnętrzną wartość opcji odstąpienia od umowy, lecz nie musi obejmować jej wartości w czasie, jeżeli paragraf 9 zwalnia tę opcję od wyceny w wartości godziwej. Wystawca nie musi ujawniać kwoty, która wynikałaby z zastosowania MSSF 9 w stosunku do elementu gwarantowanego, ani też nie musi wykazywać jej oddzielnie. Ponadto wystawca nie musi określać tej kwoty, jeżeli całkowite ujęte zobowiązanie jest wyraźnie większe;
- c) chociaż umowy te stanowią instrumenty finansowe, wystawca może nadal ujmować składki z tych umów jako przychód, natomiast wynikły wzrost wartości bilansowej zobowiązań może ujmować jako koszt;
- d) chociaż umowy te stanowią instrumenty finansowe, wystawca stosujący paragraf 20 b) MSSF 7 do umów zawierających uznaniowe udziały w zyskach ujawnia ujęte w wyniku finansowym koszty z tytułu odsetek ogółem, jednak nie musi obliczać tych kosztów w oparciu o metodę efektywnej stopy procentowej.

- 35A Tymczasowe zwolnienia w paragrafach 20 A, 20L i 20O oraz metoda nakładania określona w paragrafie 35B są również dostępne dla emitenta instrumentu finansowego zawierającego udział uznaniowy w zyskach. Wszystkie odniesienia do ubezpieczyciela w paragrafach 3 lit. a)–b), 20 A–20Q, 35B–35N, 39B–39M i 46–49 należy zatem rozumieć jako odniesienia również do emitenta instrumentu finansowego zawierającego udziały uznaniowe w zyskach.

PREZENTACJA

Metoda nakładania (*overlay approach*)

- 35B Ubezpieczyciel może stosować metodę nakładania do wyznaczonych aktywów finansowych, ale nie jest do tego zobowiązany. Ubezpieczyciel, który zdecyduje się na stosowanie metody nakładania:

- a) przenosi między zyskami lub stratami a innymi całkowitymi dochodami kwotę, która prowadzi do tego, że zyski lub straty na koniec okresu sprawozdawczego dla wyznaczonych aktywów finansowych są takie same jak w przypadku, gdyby ubezpieczyciel stosował MSR 39 do wyznaczonych aktywów finansowych. W związku z tym przeniesiona kwota jest równa różnicy między:

- (i) kwotą wykazaną jako zysk lub strata dla wyznaczonych aktywów finansowych z zastosowaniem MSSF 9; oraz

- (ii) kwotą, która zostałaby wykazana jako zysk lub strata dla wyznaczonych aktywów finansowych, gdyby ubezpieczyciel zastosował MSR 39.

- b) stosuje wszystkie pozostałe MSSF w odniesieniu do swoich instrumentów finansowych, z wyjątkiem zapisów w paragrafach 35B–35N, 39K–39M i 48–49 niniejszego MSSF.

- 35C Ubezpieczyciel może zdecydować się na stosowanie metody nakładania określonej w paragrafie 35B tylko wówczas, gdy stosuje MSSF 9 po raz pierwszy, w tym również gdy stosuje MSSF 9 po raz pierwszy po uprzednim stosowaniu:

- a) tymczasowego zwolnienia z MSSF 9 określonego w paragrafie 20 A; lub

- b) wyłącznie wymogów dotyczących prezentacji zysków i strat z tytułu zobowiązań finansowych wyznaczonych do wyceny według wartości godziwej przez wynik finansowy w paragrafach 5.7.1 lit. c), 5.7.7–5.7.9, 7.2.14 i B5.7.5–B5.7.20 MSSF 9.

- 35D Ubezpieczyciel wykazuje kwotę przeniesioną między zyskami lub stratami a innymi całkowitymi dochodami z zastosowaniem metody nakładania:

- a) w rachunku zysków i strat jako odrębną pozycję; oraz

- b) w innych całkowitych dochodach jako odrębny składnik innych całkowitych dochodów.

- 35E Składnik aktywów finansowych kwalifikuje się do wyznaczenia go na potrzeby metody nakładania, wyłącznie jeżeli spełnione są następujące kryteria:
- a) jest on wyceniony według wartości godziwej przez wynik finansowy z zastosowaniem MSSF 9, ale nie byłby w całości wyceniony według wartości godziwej przez wynik finansowy z zastosowaniem MSR 39; oraz
 - b) jego posiadanie nie jest związane z działalnością niezwiązaną z umowami, które są objęte zakresem niniejszego MSSF. Przykładami aktywów finansowych, które nie kwalifikowałyby się do metody nakładania, są aktywa posiadane w związku z działalnością bankową lub aktywa finansowe posiadane w funduszach dotyczących umów inwestycyjnych, które nie są objęte zakresem niniejszego MSSF.
- 35F Ubezpieczyciel może wyznaczyć składnik aktywów finansowych kwalifikujący się do metody nakładania, jeżeli zdecyduje się na stosowanie metody nakładania (zob. paragraf 35C). Może on w późniejszym okresie wyznaczyć składnik aktywów finansowych kwalifikujący się do metody nakładania, wyłącznie jeżeli:
- a) dany składnik aktywów został początkowo ujęty w sprawozdaniu z sytuacji finansowej; lub
 - b) dany składnik aktywów ponownie spełnia kryterium określone w paragrafie 35E lit. b), przy czym wcześniej go nie spełniał.
- 35G Ubezpieczyciel może wyznaczyć aktywa finansowe kwalifikujące się do metody nakładania z zastosowaniem paragrafu 35F w odniesieniu do poszczególnych instrumentów.
- 35H W stosownych przypadkach, do celów stosowania metody nakładania do nowo wyznaczonych aktywów finansowych z zastosowaniem paragrafu 35F lit. b):
- a) jego wartością godziwą na dzień wyznaczenia jest jego nowa wartość bilansowa uwzględniająca koszt zamortyzowany; oraz
 - b) efektywna stopa procentowa ustalana jest na podstawie jego wartości godziwej na dzień wyznaczenia.
- 35I Jednostka nadal stosuje metodę nakładania do wyznaczonego składnika aktywów finansowych, dopóki ten składnik aktywów finansowych nie zostanie usunięty ze sprawozdania z sytuacji finansowej. Jednostka jednakże:
- a) wyłącza z wyznaczenia składnik aktywów finansowych, jeżeli nie spełnia już kryterium określonego w paragrafie 35E lit. b). Na przykład składnik aktywów finansowych nie spełnia już tego kryterium, gdy jednostka przenosi ten składnik aktywów tak, że jest on posiadany w związku z działalnością bankową jednostki lub gdy jednostka przestaje być ubezpieczycielem;
 - b) może na początku każdego okresu rocznego zaprzestać stosowania metody nakładania w odniesieniu do wszystkich wyznaczonych aktywów finansowych. Jednostka, która zdecyduje się na zaprzestanie stosowania metody nakładania stosuje MSR 8 w celu ujęcia zmiany zasad rachunkowości.

35J W przypadku gdy jednostka wyłączy z wyznaczenia składnik aktywów finansowych z zastosowaniem paragrafu 35I lit. a), przenosi ona z innych skumulowanych całkowitych dochodów do rachunku zysków i strat jako korektę wynikającą z przeklasyfikowania (zob. MSR 1) saldo dotyczące danego składnika aktywów finansowych.

35K Jeżeli jednostka zaprzestaje stosowania metody nakładania, korzystając z możliwości przewidzianych w paragrafie 35I lit. b) lub ponieważ przestała być ubezpieczycielem, nie stosuje już w późniejszych okresach metody nakładania. Ubezpieczyciel, który zdecydował się na stosowanie metody nakładania (zob. paragraf 35C), ale nie posiada kwalifikujących się aktywów finansowych (zob. paragraf 35E), może w późniejszym okresie stosować metodę nakładania, jeżeli będzie posiadał kwalifikujące się aktywa finansowe.

Powiązanie z innymi wymogami

35L Paragraf 30 niniejszego MSSF pozwala na stosowanie praktyki nazywanej czasem „shadow accounting”. Jeżeli ubezpieczyciel stosuje metodę nakładania, możliwe jest stosowanie praktyki „shadow accounting”.

35M Przenoszenie kwoty między zyskami lub stratami a innymi całkowitymi dochodami z zastosowaniem paragrafu 35B może mieć wpływ na włączenie innych kwot do innych całkowitych dochodów, takich jak podatek dochodowy. Ustalając taki wpływ, ubezpieczyciel stosuje odpowiednie MSSF, takie jak MSR 12 *Podatek dochodowy*.

Jednostka stosująca MSSF po raz pierwszy

35N Jeżeli jednostka stosująca MSSF po raz pierwszy decyduje się na stosowanie metody nakładania, przekształca ona dane porównawcze w celu odzwierciedlenia metody nakładania, wyłącznie jeżeli przekształca ona dane porównawcze w celu spełnienia wymogów MSSF 9 (zob. paragrafy E1–E2 MSSF 1).

UJAWNIANIE INFORMACJI

Objaśnienie dotyczące ujmowanych kwot

36 Ubezpieczyciel ujawnia informacje określające i wyjaśniające kwoty zawarte w sprawozdaniach finansowych, a dotyczące umów ubezpieczenia.

37 Aby spełnić wymogi paragrafu 36, ubezpieczyciel ujawnia:

- a) zasady rachunkowości w odniesieniu do umów ubezpieczenia oraz powiązanych z nimi składników aktywów, zobowiązań, przychodów i kosztów;
- b) ujęte aktywa, zobowiązania, przychody i koszty (oraz przepływy środków pieniężnych, jeżeli prezentuje sprawozdanie z przepływów pieniężnych sporządzone metodą bezpośrednią) wynikające z umów ubezpieczenia. Ponadto, jeżeli ubezpieczyciel jest cedentem, ujawnia:
 - (i) zyski i straty, ujęte w sprawozdaniu z całkowitych dochodów, wynikające z reasekuracji; oraz
 - (ii) jeżeli cedent odracza i amortyzuje zyski i straty wynikające z reasekuracji, amortyzację za okres oraz kwoty, które pozostają niezamortyzowane na początek i koniec okresu;

- c) proces określania założeń mających największy wpływ na ocenę ujętych kwot opisanych w pkt b). Kiedy jest to wykonalne w praktyce, ubezpieczyciel także podaje informacje ilościowe dotyczące tych założeń;
- d) wpływ zmian w założeniach stosowanych do wyceny aktywów ubezpieczeniowych oraz zobowiązań ubezpieczeniowych, wykazując oddzielnie skutek każdej zmiany posiadającej istotny wpływ na sprawozdania finansowe;
- e) uzgodnienia zmian stanu zobowiązań ubezpieczeniowych, aktywów reasekuracyjnych oraz, jeżeli takie istnieją, powiązanych odroczonej kosztów akwizycji.

Charakter i zakres ryzyka związanego z umowami ubezpieczeniowymi

38 Ubezpieczyciel ujawnia informacje umożliwiające użytkownikom jego sprawozdania finansowego ocenę charakteru i zakresu ryzyka związanego z umowami ubezpieczeniowymi.

39 Aby spełnić wymogi paragrafu 38, ubezpieczyciel ujawnia:

a) cele, politykę i procesy w zakresie zarządzania ryzykiem wynikające z umów ubezpieczeniowych, jak również stosowane metody zarządzania tym ryzykiem;

b) [usunięty];

c) informacje o *ryzyku ubezpieczeniowym* (zarówno przed, jak i po ograniczeniu ryzyka poprzez reasekurację), w tym informacje o:

(i) wrażliwości na ryzyko ubezpieczeniowe (zob. paragraf 39A);

(ii) koncentracji ryzyka ubezpieczeniowego, w tym opis, w jaki sposób kierownictwo określa koncentracje, oraz opis wspólnych cech danej koncentracji (np. rodzaj zdarzenia objętego ubezpieczeniem, obszar geograficzny lub waluta);

(iii) rzeczywistych odszkodowaniach w porównaniu z wcześniejszymi szacunkami (tj. rozwój szkodowości). Ujawniane informacje dotyczące rozwoju szkodowości powinny sięgać okresu, kiedy powstała pierwsza większa szkoda, dla której istnieje nadal niepewność kwot, i okresu wypłat odszkodowań, lecz nie muszą obejmować okresu dłuższego niż 10 lat wstecz. Ubezpieczyciel nie musi ujawniać informacji dotyczących szkód, w przypadku których niepewność kwot i okresu wypłaty odszkodowań zwykle ustępuje w ciągu jednego roku;

d) informacje o ryzyku kredytowym, ryzyku płynności oraz ryzyku rynkowym, które byłyby wymagane przez paragrafy 31–42 MSSF 7, gdyby umowy ubezpieczeniowe wchodziły w zakres MSSF 7. Jednakże:

(i) ubezpieczyciel nie musi przedstawić analizy terminów wymagalności wymaganej przez paragraf 39(a) i (b) MSSF 7, jeżeli w zamian ujawnia informacje o szacowanym terminie wypływu środków pieniężnych netto wynikającym z ujętych zobowiązań ubezpieczeniowych. Informacje te mogą mieć formę analizy kwot ujętych w sprawozdaniu z sytuacji finansowej według prognozowanego terminu;

(ii) ubezpieczyciel stosujący alternatywną metodę zarządzania wrażliwością na warunki rynkowe, np. analizę bieżącej wartości portfela (embedded value), może wykorzystać tę analizę wrażliwości w celu spełnienia wymagań określonych w paragrafie 40 a) MSSF 7. Ubezpieczyciel taki również przedstawia informacje wymagane na mocy paragrafu 41 MSSF 7;

e) informacje o narażeniu na ryzyko rynkowe wynikające z wbudowanych instrumentów pochodnych zawartych w zasadniczej umowie ubezpieczeniowej, gdy ubezpieczyciel nie ma obowiązku wyceniać i nie wycenia wbudowanych instrumentów pochodnych według wartości godziwej.

39A Aby spełnić wymogi określone w paragrafie 39 b) (i) ubezpieczyciel zobowiązany jest ujawnić informacje określone w pkt a) lub b) poniżej:

a) analizą wrażliwości, która pokazuje, jak wpłynęłyby na zyski lub straty oraz kapitał własny, zmiany zaistniałe w odnośnej zmiennej ryzyka, które mogły w uzasadniony sposób wystąpić na koniec okresu sprawozdawczego, metody i założenia stosowane przy sporządzaniu analizy wrażliwości oraz wszelkie zmiany metod i założeń przyjętych we wcześniejszym okresie. Jednakże ubezpieczyciel stosujący alternatywną metodę zarządzania wrażliwością na warunki rynkowe, np. analizę bieżącej wartości portfela, może spełnić ten wymóg, ujawniając informacje

o tej alternatywnej analizie wrażliwości oraz informacje wymagane na mocy paragrafu 41 MSSF 7; informacje jakościowe dotyczące wrażliwości oraz informacje na temat warunków umów ubezpieczeniowych, które mają istotny wpływ na kwotę, termin oraz niepewność przyszłych przepływów środków pieniężnych ubezpieczyciela.

Ujawnianie informacji o tymczasowym zwolnieniu z MSSF 9

39B Ubezpieczyciel, który zdecyduje się na tymczasowe zwolnienie z MSSF 9, ujawnia tę informację, aby umożliwić użytkownikom sprawozdań finansowych:

a) zrozumienie, w jaki sposób ubezpieczyciel zakwalifikował się do tymczasowego zwolnienia; oraz

b) porównanie ubezpieczycieli stosujących tymczasowe zwolnienie z jednostkami stosującymi MSSF 9.

39C Aby spełnić wymagania paragrafu 39B lit. a), ubezpieczyciel ujawnia, że stosuje tymczasowe zwolnienie z MSSF 9 oraz sposób, w jaki w dniu określonym w paragrafie 20B lit. b) stwierdził, że kwalifikuje się do tymczasowego zwolnienia z MSSF 9, w tym:

a) jeśli wartość bilansowa jego zobowiązań wynikających z umów objętych zakresem niniejszego MSSF (tj. zobowiązania określone w paragrafie 20E lit. a)) wynosiła maksymalnie 90 proc. łącznej wartości bilansowej wszystkich jego zobowiązań – charakter i wartości bilansowe zobowiązań związanych z ubezpieczeniami, które nie stanowią zobowiązań wynikających z umów objętych zakresem niniejszego MSSF (tj. zobowiązania określone w paragrafach 20E lit. b) i 20E lit. c));

b) jeżeli odsetek łącznej wartości bilansowej jego zobowiązań związanych z ubezpieczeniami w stosunku do łącznej wartości bilansowej wszystkich jego zobowiązań wynosił maksymalnie 90 proc., ale powyżej 80 proc – sposób, w jaki ubezpieczyciel stwierdził, że nie prowadzi on działalności niezwiązanej z ubezpieczeniami, w tym uwzględnionych rodzajów informacji; oraz

c) jeżeli ubezpieczyciel kwalifikuje się do tymczasowego zwolnienia z MSSF 9 na podstawie przeprowadzenia ponownej oceny z zastosowaniem paragrafu 20G lit. b):

(i) powód przeprowadzenia ponownej oceny;

(ii) datę nastąpienia odpowiedniej zmiany jego działalności; oraz

(iii) szczegółowy opis zmiany jego działalności i jakościowy opis wpływu tej zmiany na sprawozdania finansowe ubezpieczyciela.

39D Jeżeli z zastosowaniem paragrafu 20G lit. a) jednostka stwierdzi, że jej działalność nie jest już związana głównie z ubezpieczeniami, jednostka ujawnia następujące informacje w każdym okresie sprawozdawczym przed rozpoczęciem stosowania MSSF 9:

a) fakt, że nie kwalifikuje się już do tymczasowego zwolnienia z MSSF 9;

b) datę nastąpienia odpowiedniej zmiany jej działalności; oraz

c) szczegółowy opis zmiany jej działalności i jakościowy opis wpływu tej zmiany na sprawozdania finansowe jednostki.

39E Aby spełnić wymagania paragrafu 39B lit. b), ubezpieczyciel ujawnia wartość godziwą na koniec okresu sprawozdawczego i kwotę zmiany wartości godziwej w tym okresie odrębnie w odniesieniu do dwóch poniższych grup aktywów finansowych:

a) aktywa finansowe z postanowieniami umownymi, które wywołują w określonych terminach przepływy pieniężne będące jedynie spłatami kwoty głównej i odsetek od kwoty pozostającej do spłaty (tj. aktywa finansowe spełniające warunek określony w paragrafie 4.1.2 lit. b) i paragrafie 4.1.2 A lit. b) MSSF 9), z wyłączeniem wszelkich aktywów finansowych, które są zgodne z definicją przeznaczoną do obrotu określoną w MSSF 9 lub które są zarządzane i których wyniki są oceniane według wartości godziwej (zob. paragraf B4.1.6 MSSF 9);

b) wszystkie aktywa finansowe inne niż te, o których mowa w paragrafie 39E lit. a); czyli każdy składnik aktywów finansowych, który:

(i) posiada postanowienia umowne, które wywołują w określonych terminach przepływy pieniężne będące jedynie spłatami kwoty głównej i odsetek od kwoty pozostającej do spłaty;

(ii) jest zgodny z definicją przeznaczonych do obrotu określonych w MSSF 9; lub

(iii) jest zarządzany i którego wyniki są oceniane według wartości godziwej.

39F Ujawniając informacje określone w paragrafie 39E, ubezpieczyciel:

a) może uznać wartość bilansową składnika aktywów finansowych wycenioną z zastosowaniem MSR 39 za zbliżoną do jego wartości godziwej, jeżeli ubezpieczyciel nie ma obowiązku ujawniania jego wartości godziwej z zastosowaniem paragrafu 29 lit. a) MSSF 7 (np. krótkoterminowe należności); oraz

b) uwzględnia poziom szczegółowości niezbędny do umożliwienia użytkownikom sprawozdań finansowych zapoznania się z charakterem aktywów finansowych.

39G Aby spełnić wymagania paragrafu 39B lit. b), ubezpieczyciel ujawnia informacje na temat ekspozycji na ryzyko kredytowe, w tym na temat znaczącej koncentracji ryzyka kredytowego, związanego z aktywami finansowymi określonymi w paragrafie 39E lit. a). Na koniec okresu sprawozdawczego ubezpieczyciel ujawnia co najmniej następujące informacje dotyczące tych aktywów finansowych:

a) według klas ratingowych ryzyka kredytowego zgodnie z definicją w MSSF 7 – wartość bilansową z zastosowaniem MSR 39 (w przypadku aktywów finansowych wycenianych według zamortyzowanego kosztu, przed korektą z tytułu jakiegokolwiek świadczenia związanego z utratą wartości);

b) w odniesieniu do aktywów finansowych określonych w paragrafie 39E lit. a), które nie posiadają niskiego ryzyka kredytowego na koniec okresu sprawozdawczego – wartość godziwą i wartość bilansową z zastosowaniem MSR 39 (w przypadku aktywów finansowych wycenianych według zamortyzowanego kosztu, przed korektą z tytułu jakiegokolwiek świadczenia związanego z utratą wartości). Do celów ujawniania tych informacji paragraf B5.5.22 MSSF 9 zawiera odpowiednie wymogi dotyczące oceny, czy ryzyko kredytowe związane z instrumentem finansowym jest uważane za niskie.

39H Aby spełnić wymagania paragrafu 39B lit. b), ubezpieczyciel ujawnia informacje na temat tego, gdzie użytkownik sprawozdań finansowych może otrzymać wszelkie publicznie dostępne informacje odnoszące się do MSSF 9 na temat jednostki w ramach grupy, które to informacje nie są przedstawiane w skonsolidowanym sprawozdaniu finansowym grupy za dany okres sprawozdawczy. Na przykład takie informacje odnoszące się do MSSF 9 można uzyskać z publicznie dostępnych indywidualnych lub jednostkowych sprawozdań finansowych jednostki w ramach grupy, która zastosowała MSSF 9.

39I Jeżeli jednostka zdecydowała się na stosowanie przewidzianego w paragrafie 20O zwolnienia od szczególnych wymogów MSR 28, ujawnia ona ten fakt.

39J Jeżeli jednostka stosowała tymczasowe zwolnienie z MSSF 9 w odniesieniu do ujmowania jej inwestycji w jednostce stowarzyszonej lub wspólnym przedsięwzięciu z zastosowaniem metody praw własności (zob. np. paragraf 20O lit. a)), oprócz informacji wymaganych w MSSF 12 *Ujawnianie informacji na temat udziałów w innych jednostkach* jednostka ujawnia następujące informacje:

- a) informacje określone w paragrafach 39B–39H dla każdej jednostki stowarzyszonej lub każdego wspólnego przedsięwzięcia, które są istotne dla jednostki. Ujawniane kwoty są kwotami zawartymi w sporządzonym zgodnie z MSSF sprawozdaniu finansowym jednostki stowarzyszonej lub wspólnego przedsięwzięcia po uwzględnieniu wszelkich zmian wprowadzonych przez jednostkę podczas stosowania metody praw własności (zob. paragraf B14 lit. a) MSSF 12), nie zaś udziałami jednostki w tych kwotach.
- b) informacje ilościowe określone w paragrafach 39B–39H łącznie w odniesieniu do wszystkich indywidualnie nieistotnych jednostek stowarzyszonych lub wspólnych przedsięwzięć. Łączne kwoty:
 - (i) ujawniany jest udział jednostki w tych kwotach; oraz
 - (ii) w przypadku jednostek stowarzyszonych ujawniane są odrębnie od łącznych kwot ujawnianych w odniesieniu do wspólnych przedsięwzięć.

Ujawnianie informacji na temat metody nakładania

39 K **Ubezpieczyciel, który stosuje metodę nakładania, ujawnia informacje, aby umożliwić użytkownikom sprawozdań finansowych zrozumienie:**

- a) sposobu obliczenia łącznej kwoty przeniesionej między zyskami lub stratami a innymi całkowitymi dochodami w danym okresie sprawozdawczym; oraz
- b) wpływu tego przeniesienia na sprawozdanie finansowe.

39L Aby spełnić wymogi paragrafu 39K, ubezpieczyciel ujawnia:

- a) fakt, że stosuje metodę nakładania;
- b) wartość bilansową na koniec okresu sprawozdawczego aktywów finansowych, do których ubezpieczyciel stosuje metodę nakładania według grup aktywów finansowych;
- c) podstawę wyznaczenia aktywów finansowych do metody nakładania, w tym wyjaśnienie wszelkich wyznaczonych aktywów finansowych, które są utrzymywane poza osobą prawną emitującą umowę wchodzące w zakres niniejszego MSSF;
- d) wyjaśnienie łącznej kwoty przeniesionej między zyskami lub stratami a innymi całkowitymi dochodami w danym okresie sprawozdawczym w sposób, który umożliwia użytkownikom sprawozdań finansowych zrozumienie, jak uzyskano tę kwotę, w tym:
 - (i) kwotę wykazaną jako zysk lub strata dla wyznaczonych aktywów finansowych z zastosowaniem MSSF 9; oraz
 - (ii) kwotę, która zostałaby wykazana jako zysk lub strata dla wyznaczonych aktywów finansowych, gdyby ubezpieczyciel zastosował MSR 39.

e) wpływ przeniesienia określonego w paragrafach 35B i 35M na każdą odpowiednią pozycję w rachunku zysków i strat; oraz

f) jeżeli w okresie sprawozdawczym ubezpieczyciel zmienił wyznaczenie aktywów finansowych:

(i) kwotę przeniesioną między zyskami lub stratami a innymi całkowitymi dochodami w danym okresie sprawozdawczym w odniesieniu do nowo wyznaczonych aktywów finansowych z zastosowaniem metody nakładania (zob. paragraf 35F lit. b));

(ii) kwotę, która zostałaby przeniesiona między zyskami lub stratami a innymi całkowitymi dochodami w danym okresie sprawozdawczym, gdyby dane aktywa finansowe nie zostały wyłączone z wyznaczenia (zob. paragraf 35I lit. a)); oraz

(iii) kwotę przeniesioną do zysków lub strat z innych skumulowanych całkowitych dochodów w danym okresie sprawozdawczym w przypadku aktywów finansowych, które zostały wyłączone z wyznaczenia (zob. paragraf 35J).

39M Jeżeli jednostka stosowała metodę nakładania w odniesieniu do ujmowania jej inwestycji w jednostce stowarzyszonej lub wspólnym przedsięwzięciu z zastosowaniem metody praw własności, oprócz informacji wymaganych w MSSF 12 jednostka ujawnia następujące informacje:

a) informacje określone w paragrafach 39K–39L dla każdej jednostki stowarzyszonej lub każdego wspólnego przedsięwzięcia, które są istotne dla jednostki. Ujawniane kwoty są kwotami zawartymi w sporządzonym zgodnie z MSSF sprawozdaniu finansowym jednostki stowarzyszonej lub wspólnego przedsięwzięcia po uwzględnieniu wszelkich zmian wprowadzonych przez jednostkę podczas stosowania metody praw własności (zob. paragraf B14 lit. a) MSSF 12), nie zaś udziałami jednostki w tych kwotach;

b) informacje ilościowe określone w paragrafach 39K–39L lit. d) i paragrafie 39L lit. f) oraz wpływ przeniesienia określonego w paragrafie 35B na zyski lub straty i inne całkowite dochody łącznie w odniesieniu do wszystkich indywidualnie nieistotnych jednostek stowarzyszonych lub wspólnych przedsięwzięć. Łączne kwoty:

(i) ujawniany jest udział jednostki w tych kwotach; oraz

(ii) w przypadku jednostek stowarzyszonych ujawniane są odrębnie od łącznych kwot ujawnianych w odniesieniu do wspólnych przedsięwzięć.

DATA WEJŚCIA W ŻYCIE I PRZEPISY PRZEJŚCIOWE

40 Zapisy przejściowe podane w paragrafach 41–45 dotyczą zarówno jednostki gospodarczej stosującej już MSSF, gdy po raz pierwszy stosuje MSSF 4, jak i jednostki gospodarczej, która stosuje MSSF po raz pierwszy (jednostka stosująca MSSF po raz pierwszy).

41 Niniejszy standard stosuje się do rocznych okresów rozpoczynających się dnia 1 stycznia 2005 r. i później. Zaleca się jego wcześniejsze stosowanie. Jeżeli jednostka zastosuje niniejszy standard do wcześniejszego okresu, to ujawnia ten fakt.

- 41A Dokumentem *Umowy gwarancji finansowych* (zmiany do MSR 39 i MSSF 4), opublikowanym w sierpniu 2005 r., wprowadzono zmiany do paragrafów 4 d), B18 g) i B19 f). Jednostka stosuje wspomniane zmiany w odniesieniu do okresów rocznych rozpoczynających się w dniu 1 stycznia 2006 r. i później. Zaleca się wcześniejsze stosowanie standardu. Jeżeli jednostka zastosuje te zmiany do wcześniejszego okresu, to ujawnia ten fakt i stosuje jednocześnie powiązane z nimi zmiany wprowadzone do MSR 39 i MSR 32 ⁽¹⁾.
- 41B MSR 1 (zaktualizowany w 2007 r.) zmienił terminologię zastosowaną we wszystkich MSSF. Ponadto wpłynął na zmianę paragrafu 30. Jednostka stosuje te zmiany w odniesieniu do rocznych okresów obrotowych rozpoczynających się 1 stycznia 2009 r. i później. Jeżeli jednostka zastosuje MSR 1 (zaktualizowany w 2007 r.) w odniesieniu do wcześniejszego okresu, niniejsze zmiany również mają zastosowanie do tego wcześniejszego okresu.
- 41E Na podstawie MSSF 13 *Ustalanie wartości godziwej*, wydanego w maju 2011, zmieniono definicję wartości godziwej w załączniku A. Jednostka stosuje tę zmianę, stosując MSSF 13.
- 41G Na podstawie MSSF 15 *Przychody z umów z klientami*, wydanego w maju 2014 r., zmieniono paragrafy 4 pkt a) i c), B7, B18 pkt h) i B21. Jednostka stosuje te zmiany, stosując MSSF 15.
- 41H Na podstawie MSSF 9 wydanego w lipcu 2014 r. zmieniono paragrafy 3, 4, 7, 8, 12, 34, 35 i 45, załącznik A oraz paragrafy B18–B20, jak również skreślono paragrafy 41C, 41D i 41F. Jednostka stosuje te zmiany, stosując MSSF 9.
- 41I Na podstawie MSSF 16, wydanych w styczniu 2016 r., zmieniono paragraf 4. Jednostka stosuje tę zmianę, stosując MSSF 16.

Ujawnianie informacji

- 42 Jednostka gospodarcza nie musi stosować się do wymogów ujawniania informacji zawartych w MSSF 4 w odniesieniu do informacji porównawczej, obejmującej okresy roczne rozpoczynające się przed dniem 1 stycznia 2005 r., z wyjątkiem informacji, których ujawnienie jest wymagane zgodnie z paragrafem 37 a) i b), a które dotyczą zasad rachunkowości oraz ujętych aktywów, zobowiązań, przychodów i wydatków (oraz przepływów środków pieniężnych w przypadku, gdy stosowana jest metoda bezpośrednia sporządzenia sprawozdania z przepływów pieniężnych).
- 43 Jeśli zastosowanie konkretnego wymogu przedstawionego w paragrafach 10–35 w odniesieniu do informacji porównawczych obejmujących okresy przed dniem 1 stycznia 2005 r. jest niewykonalne w praktyce, jednostka ujawnia ten fakt. Wykonanie testu wystarczalności zobowiązań (paragrafy 15–19) w odniesieniu do informacji porównawczych może być niekiedy niewykonalne w praktyce, jednak jest mało prawdopodobne, aby niewykonalne w praktyce było zastosowanie do tych informacji innych wymogów przedstawionych w paragrafach 10–35. MSR 8 wyjaśnia termin „niewykonalny w praktyce”.
- 44 Stosując paragraf 39 c) (iii), jednostka gospodarcza nie musi ujawniać informacji na temat rozwoju szkodowości w stosunku do szkód, które zaistniały wcześniej niż 5 lat przed zakończeniem pierwszego roku finansowego, od którego stosowany jest MSSF 4. Ponadto gdy

⁽¹⁾ Jeżeli jednostka stosuje MSSF 7, powołania na MSR 32 są zastąpione powołaniami na MSSF 7.

jednostka gospodarcza stosuje MSSF 4 po raz pierwszy i niewykonalne w praktyce jest przygotowanie informacji dotyczącej rozwoju szkodowości w stosunku do szkód powstałych przed rozpoczęciem najwcześniejszego okresu, dla którego jednostka gospodarcza przedstawia pełną informację porównawczą spełniającą wymogi MSSF 4, to jednostka taki fakt ujawnia.

Ponowna klasyfikacja finansowych składników aktywów

- 45 Niezależnie od postanowień paragrafu 4.4.1 MSSF 9, jeżeli ubezpieczyciel zmienia zasady rachunkowości dla zobowiązań ubezpieczeniowych, wówczas zezwala się, lecz nie wymaga, aby dokonana została ponowna klasyfikacja niektórych lub wszystkich jego aktywów finansowych, tak by były one wyceniane w wartości godziwej przez wynik finansowy. Taka ponowna klasyfikacja jest dozwolona, jeśli ubezpieczyciel zmienia zasady rachunkowości, gdy po raz pierwszy stosuje niniejszy MSSF, oraz jeśli dokonuje późniejszych zmian zasad rachunkowości dopuszczonych przez paragraf 22. Ponowna klasyfikacja stanowi zmianę zasad rachunkowości, w związku z tym ma zastosowanie MSR 8.

Zastosowanie MSSF 4 z MSSF 9

Tymczasowe zwolnienie z MSSF 9

- 46 W dokumencie zatytułowanym „Zastosowanie MSSF 9 *Instrumenty finansowe* z MSSF 4 *Umowy ubezpieczeniowe* (Zmiany MSSF 4)”, który został opublikowany we wrześniu 2016 r., zmieniono paragrafy 3 i 5 oraz dodano paragrafy 20 A–20Q, 35 A i 39B–39J i nagłówki po paragrafach 20, 20K, 20N i 39 A. Jednostka stosuje te zmiany, które pozwalają ubezpieczycielom spełniającym określone kryteria na czasowe zwolnienie z MSSF 9, do okresów rocznych rozpoczynających się dnia 1 stycznia 2018 r. lub później.
- 47 Jednostka, która ujawnia informacje wymagane w paragrafach 39B–39J, stosuje określone w MSSF 9 przepisy przejściowe, które są istotne dla przeprowadzenia oceny wymaganej w odniesieniu do tego ujawniania informacji. Do tego celu za dzień pierwszego zastosowania uznaje się początek pierwszego okresu rocznego rozpoczynającego się 1 stycznia 2018 r. lub później.

Metoda nakładania (overlay approach)

- 48 W dokumencie zatytułowanym „Zastosowanie MSSF 9 *Instrumenty finansowe* z MSSF 4 *Umowy ubezpieczeniowe* (Zmiany MSSF 4)”, który został opublikowany we wrześniu 2016 r., zmieniono paragrafy 3 i 5 oraz dodano paragrafy 35 A–35N i 39K–39M i nagłówki po paragrafach 35 A, 35K, 35M i 39J. Jednostka stosuje te zmiany, które pozwalają ubezpieczycielom na stosowanie metody nakładania do wyznaczonych aktywów finansowych, gdy stosuje MSSF 9 po raz pierwszy (zob. paragraf 35C).
- 49 Jednostka, która zdecyduje się na stosowanie metody nakładania:
- a) stosuje to podejście retrospektywnie do wyznaczonych aktywów finansowych w okresie przejścia na MSSF 9. Przykładowo jednostka ujmuje zatem jako korektę salda początkowego innych skumulowanych całkowitych dochodów kwotę równą różnicy między wartością godziwą wyznaczonych aktywów finansowych określaną z zastosowaniem MSSF 9 a ich wartością bilansową określaną z zastosowaniem MSR 39;
 - b) przekształca dane porównawcze w celu odzwierciedlenia metody nakładania, wyłącznie jeżeli przekształca ona dane porównawcze w celu spełnienia wymogów MSSF 9.

- 50 Na podstawie opublikowanego w sierpniu 2020 r. dokumentu *Reforma wskaźnika referencyjnego stopy procentowej – Etap 2*, który zmienia MSSF 9, MSR 39, MSSF 7, MSSF 4 i MSSF 16, dodano paragrafy 20R–20S oraz paragraf 51. Jednostka stosuje te zmiany w odniesieniu do okresów rocznych rozpoczynających się 1 stycznia 2021 r. lub później. Dopuszcza się wcześniejsze stosowanie. Jeżeli jednostka stosuje te zmiany w odniesieniu do wcześniejszego okresu, ujawnia ten fakt. Jednostka stosuje te zmiany retrospektywnie zgodnie z MSR 8, z wyjątkiem przypadków określonych w paragrafie 51.
- 51 Jednostka nie ma obowiązku przekształcania danych dotyczących wcześniejszych okresów w celu odzwierciedlenia stosowania tych zmian. Jednostka może przekształcić dane dotyczące wcześniejszych okresów wtedy i tylko wtedy, gdy jest to możliwe bez wykorzystania wiedzy zdobytej post factum. Jeżeli jednostka nie przekształca danych dotyczących wcześniejszych okresów, to wszelkie różnice między wcześniejszą wartością bilansową a wartością bilansową na początku rocznego okresu sprawozdawczego, w którym przypada dzień pierwszego zastosowania tych zmian, jednostka ujmuje w saldzie początkowym zysków zatrzymanych (lub odpowiednio w innym składniku kapitału własnego) w rocznym okresie sprawozdawczym, w którym przypada dzień pierwszego zastosowania tych zmian.

Załącznik a

Definicje terminów

Niniejszy załącznik stanowi integralną część MSSF.

Cedent	Ubezpieczony w świetle umowy reasekuracyjnej .
Składnik depozytowy	Element umowy, który nie jest traktowany jako instrument pochodny w myśl MSSF 9, a który wchodziłby w zakres MSSF 9, gdyby stanowił samodzielny instrument.
Bezpośrednia umowa ubezpieczeniowa	Umowa ubezpieczeniowa , która nie jest umową reasekuracyjną .
Uznaniowy udział w zyskach	Prawo wynikające z umowy, polegające na otrzymaniu dodatkowych świadczeń obok świadczeń gwarantowanych : a) które mogą stanowić znaczną część sumy świadczeń wynikających z umowy; b) których wysokość oraz termin płatności zależy, w myśl umowy, od uznania ubezpieczyciela; oraz c) które zgodnie z umową opierają się na: (i) wynikach określonej puli umów lub określonego rodzaju umowy; (ii) zrealizowanych i/lub niezrealizowanych zyskach inwestycyjnych z danej puli aktywów posiadanych przez wystawcę umowy; lub (iii) zysku lub stracie spółki, funduszu lub innej jednostki gospodarczej wystawiającej umowę.
Wartość godziwa	Jest ceną, którą otrzymano by za sprzedaż składnika aktywów lub zapłacono by za przeniesienie zobowiązania w transakcji przeprowadzonej na zwykłych warunkach między uczestnikami rynku na dzień wyceny. (Zob. MSSF 13.)

Kontrakt gwarancji finansowych	Umowa zobowiązująca jej wystawcę do dokonania określonych płatności rekompensujących posiadaczowi stratę, jaką poniesie z powodu niedokonania przez określonego dłużnika płatności w przypadającym terminie, zgodnie z pierwotnymi lub zmienionymi warunkami instrumentu dłużnego.
Ryzyko finansowe	Ryzyko możliwej przyszłej zmiany jednej lub więcej stóp procentowych, ceny instrumentu finansowego, ceny towarów, kursu wymiany walut, indeksu cen lub stawek, oceny zdolności kredytowej lub indeksu kredytowego bądź też innej zmiennej, pod warunkiem że zmienna o charakterze niefinansowym nie jest specyficzna dla strony umowy.
Świadczenia gwarantowane	Płatności lub inne świadczenia, do których dany ubezpieczony lub inwestor posiada bezwarunkowe prawo, które, zgodnie z umową, nie jest traktowane uznaniowo przez wystawcę umowy.
Element gwarantowany	Zobowiązanie do wypłaty świadczeń gwarantowanych objętych umową zawierającą uznaniowy udział w zyskach.
Składnik aktywów ubezpieczeniowych	Prawa umowne netto ubezpieczyciela wynikające z umowy ubezpieczeniowej .
Umowa ubezpieczeniowa	Umowa, w myśl której jedna ze stron (ubezpieczyciel) przyjmuje istotne ryzyko ubezpieczeniowe od drugiej strony (ubezpieczonego), wyrażając zgodę na zrekompensowanie ubezpieczonemu negatywnego wpływu określonego niepewnego przyszłego zdarzenia (zdarzenia objętego ubezpieczeniem). (Dokładniejsze wyjaśnienie tej definicji znajduje się w załączniku B).
Zobowiązanie ubezpieczeniowe	Prawa umowne netto ubezpieczyciela wynikające z umowy ubezpieczeniowej .
Ryzyko ubezpieczeniowe	Ryzyko inne niż ryzyko finansowe przeniesione, w myśl umowy, z ubezpieczonego na wystawcę umowy.
Zdarzenie objęte ubezpieczeniem	Przyszłe zdarzenie, którego zaistnienie jest niepewne oraz które objęte jest umową ubezpieczeniową i stwarza ryzyko ubezpieczeniowe .
Ubezpieczyciel	Strona, która zobowiązana jest, w myśl umowy ubezpieczeniowej , do wypłaty odszkodowania ubezpieczonemu, jeżeli zaistnieje zdarzenie objęte ubezpieczeniem .
Test wystarczalności zobowiązań	Ocena, czy wartość bilansowa zobowiązania ubezpieczeniowego musi zostać zwiększona (lub wartość bilansowa odnośnych odroczonej kosztów akwizycji lub odnośnych wartości niematerialnych i prawnych zmniejszona), w oparciu o analizę przyszłych przepływów środków pieniężnych.
Ubezpieczony	Strona, która, według umowy ubezpieczeniowej , ma prawo do odszkodowania po zaistnieniu zdarzenia objętego ubezpieczeniem .
Aktywa reasekuracyjne	Wynikające z umowy reasekuracji prawa netto cedenta .
Umowa reasekuracyjna	Umowa ubezpieczeniowa wydana przez jednego ubezpieczyciela (reasekuratora) , zapewniająca pokrycie innemu ubezpieczycielowi (cedentowi) strat poniesionych z tytułu jednej lub wielu umów wydanych przez cedenta.
Reasekurator	Strona, która, w myśl umowy reasekuracyjnej, zobowiązana jest do wypłaty odszkodowania na rzecz cedenta , jeżeli zaistnieje zdarzenie objęte ubezpieczeniem .
Rozdzielenie	Ujęcie księgowe elementów umowy tak, jakby stanowiły odrębne umowy.

*Załącznik b***Definicja umowy ubezpieczeniowej**

Niniejszy załącznik stanowi integralną część MSSF.

B1 Załącznik B podaje wskazówki dotyczące definicji umowy ubezpieczeniowej przedstawionej w załączniku A. Odnosi się do następujących zagadnień:

- a) termin „niepewne przyszłe zdarzenie” (paragrafy B2–B4);
- b) płatności w naturze (paragrafy B5–B7);
- c) ryzyko ubezpieczeniowe i inne ryzyka (paragrafy B8–B17);
- d) przykłady umów ubezpieczenia (paragrafy B18–B21);
- e) znaczne ryzyko ubezpieczeniowe (paragrafy B22–B28); oraz
- f) zmiany poziomu ryzyka ubezpieczeniowego (paragrafy B29 i B30).

Niepewne przyszłe zdarzenie

B2 Niepewność (lub ryzyko) jest istotą umowy ubezpieczeniowej. Tak więc przy rozpoczęciu umowy ubezpieczeniowej niepewna jest co najmniej jedna z następujących kwestii:

- a) czy *zdarzenie objęte ubezpieczeniem* wystąpi;
- b) kiedy wystąpi; lub
- c) ile ubezpieczyciel będzie musiał zapłacić, jeżeli zdarzenie to wystąpi.

B3 W niektórych umowach ubezpieczeniowych zdarzenie objęte ubezpieczeniem oznacza odkrycie szkody w okresie trwania umowy, nawet wówczas, gdy szkoda jest wynikiem zdarzenia, które zaistniało przed rozpoczęciem umowy. W innych umowach ubezpieczeniowych zdarzenie objęte ubezpieczeniem oznacza zdarzenie, które wystąpi podczas trwania umowy, nawet wówczas, gdy powstała w jego wyniku szkoda zostanie odkryta po upływie czasu trwania umowy.

B4 Niektóre umowy ubezpieczeniowe obejmują zdarzenia, które już wystąpiły, lecz których rozmiary finansowe są nadal niepewne. Przykładem jest umowa reasekuracyjna, która daje ochronę przed niekorzystnym rozwojem szkód zgłoszonych przez ubezpieczonego ubezpieczycielowi. W takich umowach zdarzeniem objętym ubezpieczeniem jest ustalenie ostatecznego kosztu odszkodowań.

Płatność w naturze

B5 Niektóre umowy ubezpieczeniowe wymagają bądź dopuszczają dokonanie płatności w naturze. Przykładem jest sytuacja, kiedy ubezpieczyciel bezpośrednio zastępuje skradzioną rzecz zamiast zwracać koszt jej nabycia ubezpieczonemu. Innym przykładem jest sytuacja, kiedy ubezpieczyciel wykorzystuje swoje własne szpitale lub personel medyczny do świadczenia usług medycznych objętych umowami.

B6 Niektóre umowy serwisowe o opłacie stałej, w których zakres usługi zależy od niepewnego zdarzenia, spełniają definicję umowy ubezpieczeniowej według MSSF 4, aczkolwiek nie są w niektórych krajach uregulowane prawnie jako umowy ubezpieczeniowe. Przykładem może być umowa o konserwację, w której usługodawca zgadza się naprawić dane urządzenie po stwierdzeniu jego nieprawidłowego działania. Stała opłata za usługę ustalana jest w oparciu o spodziewaną liczbę awarii, lecz nie jest pewne, czy dana maszyna ulegnie uszkodzeniu. Awarie urządzeń powodują straty u ich właściciela, a umowa ma straty zrekompensować (raczej w naturze niż w gotówce). Inny przykład stanowi umowa na usługi w przypadku awarii samochodu, w której usługodawca zgadza się, za stałą roczną opłatą, na zapewnienie pomocy drogowej lub odholowanie pojazdu do pobliskiego warsztatu. Ta ostatnia umowa mogłaby spełniać definicję umowy ubezpieczeniowej nawet wówczas, gdyby usługodawca nie godził się na dokonywanie napraw bądź wymiany części.

B7 Stosowanie niniejszego MSSF do umów opisanych w paragrafie B6 nie powinno być bardziej uciążliwe niż stosowanie innych MSSF, gdyby te umowy wykraczały poza zakres niniejszego MSSF, dlatego że:

- a) mało prawdopodobna jest znaczna odpowiedzialność za uszkodzenia i awarie, które już zaistniały;
- b) przy zastosowaniu MSSF 15 usługodawca ująłby przychód po wykonaniu usługi (lub w momencie jej wykonywania) na rzecz klienta (oraz stosownie do innych podanych kryteriów). Takie podejście jest także dozwolone przez niniejszy MSSF, co pozwala usługodawcy na: (i) kontynuowanie zasad (polityki) rachunkowości w odniesieniu do tych umów, o ile nie obejmują one praktyk zabronionych w paragrafie 14; oraz (ii) korektę zasad (polityki) rachunkowości, jeżeli jest to dozwolone w myśl paragrafów 22–30;
- c) usługodawca rozważa, czy koszt spełnienia zobowiązania wynikającego z umowy, polegającego na wykonaniu usługi, przekracza przychód otrzymany z góry. Przeprowadza się w tym celu test wystarczalności zobowiązań opisany w paragrafach 15–19 MSSF 4. Jeżeli MSSF 4 nie miałby zastosowania do tych umów, wówczas usługodawca musiałby skorzystać z MSR 37 celem określenia, czy umowy rodzą obciążenia;
- d) wymogi ujawniania informacji w MSSF 4 nie wydają się w istotny sposób odbiegać od wymogów innych standardów MSSF w zakresie tych umów.

Rozróżnienie pomiędzy ryzykiem ubezpieczeniowym a innymi ryzykami

B8 Definicja umowy ubezpieczeniowej odnosi się do ryzyka ubezpieczeniowego, które MSSF 4 definiuje jako ryzyko inne niż *ryzyko finansowe*, przenoszone z właściciela umowy na jej wystawcę. Umowa, która naraża ubezpieczyciela na ryzyko finansowe bez znaczącego ryzyka ubezpieczeniowego, nie stanowi umowy ubezpieczeniowej.

- B9 Definicja ryzyka finansowego w załączniku A obejmuje listę zmiennych o charakterze finansowym i niefinansowym. Lista ta obejmuje zmienne niefinansowe, które nie są specyficzne dla strony umowy, jak np. wskaźnik szkód spowodowanych trzęsieniem ziemi w danym regionie lub wskaźnik temperatur panujących w danym mieście. Wyłącza ona zmienne niefinansowe specyficzne dla strony umowy, jak np. występowanie bądź niewystępowanie pożaru, który uszkadza bądź niszczy majątek tej strony. Ponadto ryzyko zmiany wartości godziwej aktywów niefinansowych nie jest uważane za ryzyko finansowe, jeżeli wartość godziwa odzwierciedla nie tylko zmiany cen rynkowych tego rodzaju aktywów (zmienna finansowa), lecz także stan składnika aktywów niefinansowych będącego w posiadaniu strony umowy (zmienna niefinansowa). Na przykład jeżeli gwarancja wartości końcowej danego samochodu wiąże się dla gwaranta z ryzykiem zmiany stanu fizycznego pojazdu, to ryzyko to jest ryzykiem ubezpieczeniowym, a nie ryzykiem finansowym.
- B10 Niektóre umowy nakładają na wystawcę ryzyko finansowe, obok znaczącego ryzyka ubezpieczeniowego. Na przykład wiele umów ubezpieczenia na życie gwarantuje zarówno minimalną stopę zwrotu dla ubezpieczonych (tworząc ryzyko finansowe), jak i zapewnia świadczenia w przypadku śmierci, które niekiedy przekraczają znacznie saldo rachunku ubezpieczonego (tworząc ryzyko ubezpieczeniowe w formie ryzyka śmierci). Takie umowy są umowami ubezpieczeniowymi.
- B11 W myśl niektórych umów zdarzenie objęte ubezpieczeniem powoduje wypłatę kwoty powiązanej ze wskaźnikiem cen. Umowy takie są umowami ubezpieczeniowymi pod warunkiem, że wypłata, która zależy od zdarzenia objętego ubezpieczeniem, będzie znaczna. Na przykład renta dożywotnia powiązana ze wskaźnikiem kosztów utrzymania niesie ze sobą ryzyko ubezpieczeniowe, ponieważ wypłata zostaje dokonana w wyniku niepewnego zdarzenia – pozostania przy życiu beneficjenta renty dożywotniej. Powiązanie ze wskaźnikiem cen stanowi wbudowany instrument pochodny, lecz także przenosi ryzyko ubezpieczeniowe. Jeżeli wynikające z tego przeniesienie ryzyka ubezpieczeniowego jest istotne, wówczas wbudowany instrument pochodny spełnia definicję umowy ubezpieczeniowej, w którym to przypadku nie musi on zostać oddzielony i wyceniony w wartości godziwej (zob. paragraf 7 MSSF 4).
- B12 Definicja ryzyka ubezpieczeniowego dotyczy ryzyka, które ubezpieczyciel przejmuje od ubezpieczonego. Innymi słowy, ryzyko ubezpieczeniowe jest istniejącym uprzednio ryzykiem przeniesionym z ubezpieczonego na ubezpieczyciela. Tak więc nowe ryzyko stworzone przez umowę nie stanowi ryzyka ubezpieczeniowego.
- B13 Definicja umowy ubezpieczeniowej odnosi się do ujemnego wpływu na ubezpieczonego. Definicja nie ogranicza wypłaty dokonanej przez ubezpieczyciela do wysokości kwoty równej stracie finansowej poniesionej w wyniku zdarzenia. Na przykład definicja nie wyklucza odmowy w rodzaju „nowe za stare”, co oznacza wypłatę na rzecz ubezpieczonego kwoty wystarczającej na zastąpienie starego uszkodzonego mienia przez nowe. Podobnie definicja nie ogranicza wypłaty w ramach terminowej umowy ubezpieczeniowej na życie strat finansowych poniesionych przez osoby pozostające na utrzymaniu osoby zmarłej, ani też nie wyklucza wypłaty wcześniej określonych sum w celu kwotowego określenia szkody powstałej w wyniku śmierci lub wypadku.

- B14 Niektóre umowy wymagają dokonania wypłaty w przypadku, gdy wystąpi określone niepewne zdarzenie, lecz nie wymagają zaistnienia negatywnego wpływu na ubezpieczonego jako warunku wypłaty. Umowa taka nie jest umową ubezpieczeniową nawet wówczas, gdy posiadacz wykorzystuje ją do zmniejszenia ryzyka. Na przykład jeżeli posiadacz stosuje instrument pochodny, aby zabezpieczyć związaną zmienną niefinansową, która skorelowana jest z przepływem środków pieniężnych ze składnika aktywów jednostki gospodarczej, instrument ten nie stanowi umowy ubezpieczeniowej, ponieważ wypłata nie jest uwarunkowana tym, czy zmniejszenie przepływów środków pieniężnych z aktywów wpłynie negatywnie na posiadacza umowy. Przeciwnie, definicja umowy ubezpieczeniowej odnosi się do zdarzenia niepewnego, które wpływa negatywnie na ubezpieczonego, i jest wstępnym warunkiem wypłaty odszkodowania wynikającym z umowy. Ten umowny warunek wstępny nie wymaga od ubezpieczyciela przeprowadzenia dochodzenia, czy zdarzenie rzeczywiście spowodowało szkodę, lecz pozwala ubezpieczycielowi na odmowę wypłaty, jeżeli nie jest on dostatecznie przekonany, że zdarzenie to spowodowało szkodę.
- B15 Ryzyko wygaśnięcia lub trwania umowy (tzn. ryzyko, że druga strona rozwiąże umowę wcześniej lub później, niż spodziewał się tego ubezpieczyciel w momencie wyceny umowy) nie jest ryzykiem ubezpieczeniowym, ponieważ wypłata na rzecz drugiej strony nie jest uzależniona od niepewnego przyszłego zdarzenia, które powoduje szkodę drugiej stronie. Podobnie ryzyko kosztowe (tzn. ryzyko niespodziewanego wzrostu kosztów administracyjnych związanych z obsługą umowy w odróżnieniu od kosztów związanych ze zdarzeniem objętym ubezpieczeniem) nie jest ryzykiem ubezpieczeniowym, ponieważ niespodziewany wzrost kosztów nie powoduje szkody u drugiej strony.
- B16 Umowa, która nakłada na wystawcę ryzyko wygaśnięcia umowy, nadmiernie długiego jej trwania, czy też ryzyko kosztowe, nie jest ryzykiem ubezpieczeniowym, o ile nie wiąże się z narażeniem ubezpieczyciela na ryzyko ubezpieczeniowe. Jeżeli jednak wystawca umowy zmniejszy ryzyko poprzez zastosowanie drugiej umowy umożliwiającej przeniesienie ryzyka na inną stronę, to druga umowa stanowi dla tej strony ryzyko ubezpieczeniowe.
- B17 Ubezpieczyciel może przyjąć znaczące ryzyko ubezpieczeniowe od ubezpieczonego tylko wówczas, gdy ubezpieczyciel jest jednostką gospodarczą inną niż ubezpieczony. W przypadku ubezpieczeń wzajemnych jednostka taka przejmuje ryzyko od każdego ubezpieczonego i umieszcza je w puli ryzyk. Chociaż ubezpieczeni ponoszą łączne ryzyko w sposób zbiorowy, jako udziałowcy jednostki, to jednak jako ubezpieczyciel przyjął na siebie ryzyko, które stanowi istotę umowy ubezpieczeniowej.

Przykłady umów ubezpieczeniowych

- B18 Poniżej podano przykłady umów, które są umowami ubezpieczeniowymi, jeżeli przeniesienie ryzyka ubezpieczeniowego jest znaczne:
- a) ubezpieczenie od kradzieży lub uszkodzenia mienia;
 - b) ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej za produkt, zawodowej, cywilnej lub kosztów prawnych;
 - c) ubezpieczenie na życie oraz wcześniej opłacone koszty pogrzebu (choć śmierć jest pewna, to niepewne jest, kiedy śmierć nastąpi lub, w przypadku niektórych rodzajów ubezpieczenia na życie, czy śmierć nastąpi w okresie ochrony ubezpieczeniowej);
 - d) renty dożywotnie i emerytury (tzn. umowy, które zapewniają rekompensatę za przyszłe niepewne zdarzenie – pozostanie rencisty lub emeryta przy życiu – aby pomóc renciście czy emerytowi w utrzymaniu danego poziomu życia, który zostałby znacznie obniżony w przypadku pozostania emeryta lub rencisty przy życiu);

- e) ubezpieczenie opieki medycznej oraz od inwalidztwa;
- f) listy gwarancyjne, ubezpieczenie od sprzeniewierzenia, gwarancje wykonania oraz gwarancje przetargowe (tzn. umowy zapewniające odszkodowanie, gdy druga strona nie wykona zobowiązań wynikających z umowy, np. zobowiązań do wzniesienia budynku);
- g) ubezpieczenie kredytu przewidujące dokonanie określonych płatności rekompensujących posiadaczowi stratę, jaką poniesie z powodu niedokonania przez określonego dłużnika płatności w przypadającym terminie, zgodnie z pierwotnymi lub zmienionymi warunkami instrumentu dłużnego. Tego rodzaju umowy mogą mieć różne formy prawne, takie jak gwarancja, niektóre rodzaje akredytywy, umowa o poręczenie spłaty wierzytelności lub umowa ubezpieczeniowa. Jednak, mimo że umowy te spełniają definicję umowy ubezpieczeniowej, to spełniają one także definicję umowy gwarancji finansowej zgodnie z MSSF 9 oraz wchodzą w zakres MSR 32 [przypis pominięto] i MSSF 9, natomiast nie wchodzą w zakres niniejszego MSSF (zob. paragraf 4 pkt d)). Niemniej jednak, jeśli wystawca umów gwarancji finansowej uprzednio wyraźnie podkreślił, że uważa takie umowy za umowy ubezpieczeniowe, i zastosował rachunkowość mającą zastosowanie do umów ubezpieczeniowych, może on podjąć decyzję o stosowaniu do tego rodzaju umów gwarancji finansowej albo postanowień MSR 32 [przypis pominięto] i MSSF 9 albo postanowień niniejszego standardu;
- h) gwarancje na produkt. Gwarancje na produkt wydane przez inną stronę w odniesieniu do towarów sprzedawanych przez producenta, handlowca lub detalistę mieszczą się w zakresie MSSF 4. Jednak gwarancje na produkt wydane bezpośrednio przez producenta, handlowca lub detalistę wykraczają poza zakres MSSF 4, ponieważ wchodzą one w zakres MSR 18 *Przychody* oraz MSR 37 *Rezerwy, zobowiązania warunkowe i aktywa warunkowe*;
- i) ubezpieczenie od strat finansowych z tytułu wad umowy (tzn. ubezpieczenie od defektów prawnych tytułu własności gruntu, które nie były znane w momencie sporządzania umowy ubezpieczeniowej). W takim przypadku zdarzenie objęte ubezpieczeniem stanowi odkrycie defektu prawnego w tytule własności, a nie sam defekt;
- j) ubezpieczenie podróży (tj. odszkodowanie w gotówce lub w naturze na rzecz ubezpieczonych za szkody poniesione podczas podróży). Paragrafy B6 oraz B7 omawiają niektóre tego rodzaju umowy;
- k) obligacje katastroficzne, które przewidują zmniejszone spłaty kapitału lub odsetek albo obu tych pozycji, jeżeli dane zdarzenie powoduje straty u emitenta (chyba że dane zdarzenie nie stwarza znacznego ryzyka ubezpieczeniowego, na przykład jeżeli zdarzenie polega na zmianie stopy procentowej lub kursu wymiany walut);
- l) ubezpieczeniowe transakcje typu swap i inne umowy, które wymagają płatności związanej ze zmianami warunków klimatycznych, geologicznych bądź innych zmiennych fizycznych, które są specyficzne dla strony umowy;
- m) umowy reasekuracyjne.

B19 Poniżej podano przykłady umów niebędących umowami ubezpieczeniowymi:

- a) umowy inwestycyjne, które posiadają formę prawną umowy ubezpieczeniowej, lecz nie nakładają na ubezpieczyciela znacznego ryzyka ubezpieczeniowego. Na przykład umowy ubezpieczeniowe na życie, w których ubezpieczyciel nie ponosi znacznego ryzyka śmierci (takie umowy są nieubezpieczeniowymi instrumentami finansowymi lub umowami usługowymi, zob. paragraf B20 i B21);
- b) umowy, które posiadają prawną formę umowy ubezpieczeniowej, lecz przenoszą praktycznie całe ryzyko ubezpieczeniowe z powrotem na ubezpieczonego poprzez nieodwołalne i wymagalne mechanizmy, które korygują przyszłe płatności dokonywane przez ubezpieczonego o kwoty wynikające bezpośrednio z faktycznie zaszyły szkód, na przykład niektóre umowy reasekuracji finansowej lub niektóre umowy grupowe (takie umowy są zwykle nieubezpieczeniowymi instrumentami finansowymi lub umowami usługowymi, zob. paragrafy B20 i B21);
- c) samoubezpieczenie, innymi słowy zachowanie ryzyka, które mogłoby zostać objęte ubezpieczeniem (nie ma umowy ubezpieczeniowej, ponieważ nie ma porozumienia z drugą stroną);
- d) umowy (takie jak umowy hazardowe), które wymagają płatności, jeżeli zaistnieje określone niepewne przyszłe zdarzenie, natomiast nie uzależniają one płatności od warunku wstępnego, stanowiącego, że zdarzenie to przyniosło szkodę ubezpieczonemu. Jednak nie wyklucza to sprecyzowania wcześniej ustalonej wypłaty w celu ustalenia wielkości szkody spowodowanej przez takie zdarzenie, jak śmierć lub wypadek (zob. także paragraf B13);
- e) instrumenty pochodne, które nakładają na jedną ze stron ryzyko finansowe, lecz nie ryzyko ubezpieczeniowe, gdyż wymagają, aby strona ta dokonała płatności jedynie na podstawie zmian co najmniej jednej określonej stopy procentowej, ceny instrumentu finansowego, ceny towaru, kursu walutowego, indeksu cen lub stóp, ratingu kredytowego lub indeksu kredytowego, bądź też innej zmiennej, pod warunkiem że zmienna niebędąca zmienną finansową nie jest specyficzna dla którejkolwiek ze stron umowy (zob. MSSF 9);
- f) gwarancja powiązana z kredytem (albo akredytywa, umowa o poręczenie spłaty wierzytelności lub umowa ubezpieczeniowa), która wymaga płatności nawet wówczas, gdy posiadacz nie poniósł szkody przez to, że dłużnik nie dokonał płatności w terminie (zob. MSSF 9);
- g) umowy, które wymagają płatności w oparciu o czynnik klimatyczny, geologiczny lub inną zmienną fizyczną, która nie jest specyficzna dla strony umowy (określane jako pogodowe instrumenty pochodne);
- h) obligacje katastroficzne, które przewidują zmniejszone spłaty kapitału lub odsetek albo obu tych pozycji na podstawie czynników klimatycznych, geologicznych lub innej zmiennej fizycznej, która wykracza poza specyfikę strony umowy.

B20 Jeżeli z tytułu umów opisanych w paragrafie B19 powstają aktywa finansowe lub zobowiązania finansowe, to wchodzą one w zakres MSSF 9. Oznacza to między innymi, że strony umowy stosują tzw. rachunkowość depozytową, która obejmuje następujące kwestie:

- a) jedna strona ujmuje otrzymaną kwotę jako zobowiązanie finansowe, a nie przychód;
- b) druga strona ujmuje wypłaconą kwotę raczej jako pozycję aktywów finansowych niż koszt.

B21 Jeżeli z tytułu umów opisanych w paragrafie B19 nie powstają aktywa lub zobowiązania finansowe, stosuje się MSSF 15. Zgodnie z MSSF 15 przychód jest ujmowany, gdy jednostka wypełni zobowiązanie do wykonania świadczenia (lub w momencie jego wykonywania) poprzez przekazanie przyrzeczonych dóbr lub wykonanie usług na rzecz klienta, w kwocie odzwierciedlającej wynagrodzenie, otrzymania którego jednostka oczekuje.

Znaczne ryzyko ubezpieczeniowe

B22 Umowa jest umową ubezpieczeniową tylko wówczas, gdy przenosi znaczne ryzyko ubezpieczeniowe. Paragrafy B8–B21 omawiają ryzyko ubezpieczeniowe. Poniższe paragrafy omawiają sposób oceny, czy ryzyko ubezpieczeniowe jest znaczące.

B23 Ryzyko ubezpieczeniowe jest znaczące tylko i wyłącznie wtedy, gdy zdarzenie objęte ubezpieczeniem może spowodować konieczność wypłacenia przez ubezpieczyciela znacznych świadczeń dodatkowych w każdym scenariuszu, wyłączając scenariusze, którym brakuje treści ekonomicznej (tzn. nie wywierają dostrzegalnego wpływu na ekonomikę transakcji). Jeżeli miałyby zostać wypłacone znaczne świadczenia dodatkowe w scenariuszach posiadających treść ekonomiczną, warunek podany w poprzednim zdaniu byłby spełniony nawet wówczas, gdyby zdarzenie objęte ubezpieczeniem było zupełnie nieprawdopodobne, albo nawet gdyby oczekiwana (tzn. zważona prawdopodobieństwem) wartość bieżąca warunkowych przepływów środków pieniężnych stanowiła niewielką część oczekiwanej wartości bieżącej wszystkich pozostałych wynikających z umowy przepływów środków pieniężnych.

B24 Dodatkowe świadczenia opisane w paragrafie B23 odnoszą się do kwot przekraczających te, które byłyby wypłacone, gdyby zdarzenie objęte ubezpieczeniem nie zaistniało (z wyłączeniem scenariuszy bez treści ekonomicznej). Dodatkowe kwoty obejmują koszty likwidacji szkód oraz koszty wyceny szkód, lecz wyłączają:

- a) utratę zdolności obciążania ubezpieczonego za przyszłe usługi. Na przykład w umowie ubezpieczeniowej na życie z funduszem inwestycyjnym śmierć ubezpieczonego oznacza, że ubezpieczyciel nie może wykonywać usług zarządzania lokatami i pobierać opłaty za te usługi. Jednakże ta strata ekonomiczna dla ubezpieczyciela nie odzwierciedla ryzyka ubezpieczeniowego, ponieważ zarządzający funduszem inwestycyjnym nie bierze na siebie ryzyka związanego z możliwą śmiercią klienta. Dlatego też potencjalna strata przyszłych opłat za zarządzanie lokatami nie jest miarodajna przy ocenie wielkości ryzyka ubezpieczeniowego przenoszonego przez umowę;
- b) rezygnację w przypadku śmierci z opłat, które byłyby pobrane za rozwiązanie lub odstąpienie od umowy. Ponieważ opłaty te zostały spowodowane przez umowę, rezygnacja z nich nie rekompensuje ubezpieczonemu wcześniej istniejącego ryzyka. Stąd też nie mają one znaczenia przy ocenie stopnia ryzyka ubezpieczeniowego przenoszonego przez umowę;

c) płatność uwarunkowaną zdarzeniem, które nie powoduje znacznej szkody posiadaczowi umowy. Rozważmy na przykład umowę, która wymaga, aby wystawca wypłacił jeden milion jednostek pieniężnych, jeżeli pewna pozycja majątku ulegnie fizycznemu uszkodzeniu, powodując nieznaczną stratę ekonomiczną w wysokości jednej jednostki pieniężnej. W umowie tej posiadacz przenosi na wystawcę nieznaczne ryzyko utraty jednej jednostki pieniężnej. Jednocześnie umowa wywołuje ryzyko nieubezpieczeniowe, gdzie wystawca będzie musiał wypłacić 999 999 jednostek pieniężnych, jeżeli zaistnieje dane zdarzenie. Ponieważ wystawca nie przyjmuje znacznego ryzyka ubezpieczeniowego od posiadacza, umowa taka nie jest umową ubezpieczeniową;

d) możliwy udział reasekuratorów w szkodach. Udział reasekuratorów jest traktowany oddzielnie.

B25 Ubezpieczyciel ocenia istotność ryzyka ubezpieczeniowego na podstawie poszczególnych umów, zamiast poprzez odniesienie do jego istotności dla sprawozdań finansowych ⁽¹⁾. W ten sposób ryzyko ubezpieczeniowe może być znaczne nawet wówczas, gdy istnieje minimalne prawdopodobieństwo istotnych szkód dla całego portfela umów. W ten sposób ryzyko ubezpieczeniowe może być znaczne nawet wówczas, gdy istnieje minimalne prawdopodobieństwo istotnych szkód dla całego portfela umów. Taka ocena „umowa po umowie” ułatwia klasyfikowanie umów jako umów ubezpieczeniowych. Jeżeli jednak wiadomo, że stosunkowo jednorodny portfel małych umów zawiera umowy przenoszące ryzyko ubezpieczeniowe, ubezpieczyciel nie musi badać każdej umowy w portfelu celem zidentyfikowania kilku umów, które przenoszą nieznaczne ryzyko ubezpieczeniowe.

B26 Z paragrafów B23–B25 wynika, że jeżeli na podstawie umowy wypłacone zostaje świadczenie na wypadek śmierci, przekraczające wysokość kwoty płatnej w przypadku przeżycia, to umowa jest umową ubezpieczeniową, jeżeli dodatkowe świadczenie na wypadek śmierci nie jest nieznaczne (oceniane w odniesieniu do umowy, a nie do całego portfela umów). Jak zapisano w paragrafie B24 b), rezygnacja, w przypadku śmierci, z opłat za rozwiązanie umowy lub odstąpienie od niej nie jest ujęta w tej ocenie, jeżeli rezygnacja ta nie rekompensuje ubezpieczonemu wcześniej istniejącego ryzyka. Podobnie umowa renty dożywotniej, z której wypłacane są regularne sumy przez resztę życia ubezpieczonego, jest umową ubezpieczeniową, jeżeli suma płatności uwarunkowanych pozostawianiem ubezpieczonego przy życiu nie jest nieznaczna.

B27 Paragraf B23 odnosi się do świadczeń dodatkowych. Świadczenia dodatkowe mogą obejmować wymóg wcześniejszej wypłaty świadczeń, jeżeli zdarzenie objęte ubezpieczeniem wystąpi wcześniej, a płatność nie jest skorygowana o wartość pieniądza w czasie. Przykładem jest umowa bezterminowego ubezpieczenia na życie o stałej kwocie (innymi słowy ubezpieczenie, które zapewnia stałe świadczenie na wypadek śmierci bez względu na to, kiedy ubezpieczony umrze, bez daty wygaśnięcia ochrony). Pewne jest, że ubezpieczony umrze, lecz data jego śmierci jest nieznana. Ubezpieczyciel poniesie stratę w odniesieniu do umów indywidualnych, w przypadku których ubezpieczeni umierają wcześniej, nawet wówczas, gdy w odniesieniu do portfela umów ogółem strata nie ma miejsca.

B28 Jeżeli umowa ubezpieczeniowa jest rozdzielona na składnik depozytowy i składnik ubezpieczeniowy, wówczas wielkość przeniesionego ryzyka ubezpieczeniowego należy oceniać przez odniesienie do składnika ubezpieczeniowego. Wielkość ryzyka ubezpieczeniowego przenoszonych przez wbudowane instrumenty pochodne należy oceniać przez odniesienie do wbudowanych instrumentów pochodnych.

⁽¹⁾ Dlatego umowy zawarte jednocześnie z jednym kontrahentem (lub umowy, które są od siebie zależne) powinny być traktowane jako jedna umowa.

Zmiany poziomu ryzyka ubezpieczeniowego

- B29 Niektóre umowy nie przenoszą początkowo żadnego ryzyka ubezpieczeniowego na ubezpieczyciela, chociaż przenoszą to ryzyko w późniejszym czasie. Na przykład biorąc pod uwagę umowę zapewniającą określony dochód z inwestycji oraz obejmującą opcję ubezpieczonego, aby dochód z inwestycji przeznaczyć, w terminie płatności polisy, na wykupienie renty dożywotniej według stawek renty dożywotniej naliczanych przez ubezpieczyciela innym rentobiorcom i aktualnych w momencie, gdy ubezpieczony chce wykorzystać tę opcję. Umowa nie przenosi na ubezpieczyciela żadnego ryzyka ubezpieczeniowego do czasu, aż ubezpieczony skorzysta z tej opcji, ponieważ do tego czasu ubezpieczyciel zachowuje prawo do wyceny renty dożywotniej na bazie odzwierciedlającej ryzyko ubezpieczeniowe przenoszone na niego w tym czasie. Jednakże jeżeli umowa ustala stawki renty dożywotniej (względnie podstawy do ich naliczania), wówczas umowa przenosi ryzyko ubezpieczeniowe na ubezpieczyciela już w ujęciu początkowym.
- B30. Umowa, którą kwalifikuje się jako umowę ubezpieczeniową, pozostaje umową ubezpieczeniową do czasu, aż wygasną lub upłyną wszystkie wynikające z niej prawa i zobowiązania.